

Ελληνικές εκλογές

ΑΝΑΛΥΣΗ - ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

ΜΕΘΟΔΕΥΕΤΑΙ ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΗ

Αναγκη αμεσης αντιδρασης απο την αριστερα

Μεσα σε μια εναγωνια προσπάθεια - όπως φαίνεται απο τον καθημερινο τυπο - για την εξεύρεση λύσης στο Κυπριακο, συνεχίζονται αυτες τις μέρες, στις ΗΠΑ, οι συζητήσεις πάνω στις «άγραφες» προτάσεις Βάλτχαϊμ. Το περιεχόμενο αυτων των προτάσεων είναι βασικά άγνωστο, αλλά μόνο το γεγονός πως δεν είναι καν γραμμένες αλλά βρίσκονται ακόμα στο στάδιο των «ιδεων» (του Βάλτχαϊμ), δείχνει την επιπολαιότητα και δουλικότητα της Κυπριακης κυβερνησης η οποία δέχεται να τες συζητα.

Το «άγραφο» έγγραφο του Βάλτχαϊμ δεν είναι τόσο ιδέες του ίδιου του Βάλτχαϊμ, όσο ιδέες του υπουργου εξωτερικων των ΗΠΑ, Χείγκ, οι οποίες μεταβιβάστηκαν στα ενδιαφερόμενα μέρη με το στόμα του Βάλτχαϊμ.

Η όλη προσπάθεια για την εξεύρεση μιας βεβιασμένης λύσης για το Κυπριακο, κύρια εν όψει της επερχόμενης ανάληψης της Ελληνικής πρωθυπουργίας απο τον Α. Παπαντρέου, δεν είναι γεγονός το οποίο μπορεί να προκαλέσει εκπλήξεις. Το εξωφρενικο, όμως, στην όλη ιστορία, είναι το ότι η νέα αυτη ενέργεια είναι το αποτέλεσμα εκκλήσης απο μέρους της Κυπριακης κυβερνησης (μέσω Ρολάνδη) προς τον Χείγκ για την απο μέρους του ανάληψη πρωτοβουλίας πάνω στο θέμα!

Πάνω στο εδαφικο οι προτάσεις προνοουν 72% της κυπριακης γης στους Ελληνοκύπριους και 28% στους Τουρκοκύπριους - παραχώρηση δηλαδή στην Ε/Κ πλευρα της νεκρης ζώνης και 8% κατεχόμενα κυπριακα εδάφη. Πάνω στο συνταγματικο είναι ασαφεις - ή τουλάχιστον δεν έχουν δοθει στη δημοσιότητα λεπτομέρειες - αλλά έχει γνωστοποιηθει πως δεν κάνουν αναφορά στην ύπαρξη κεντρικης κυβερνησης και στις εξουσίες τες οποίες θα έχει, παρα μόνο προνοουν την ύπαρξη Ενιαιου Διοικητικου Συμβουλίου του οποίου τα μέλη θα διοικουν εκ περιτροπης. Απο μόνο του αυτό το τελευταίο στοιχείο καθορίζει τον συνταγματικο χαρακτήρα του «νέου» κυπριακου κράτους: μια εναλλακτικη εκτελεστικη εξουσία αποτελούμενη απο δύο πλευρες με συγκρουόμενα συμφέροντα, δεν θα μπορεί να έχει διεύρυνμένες και πραγματικες εξουσίες γιατί κάθε φορα που η μια πλευρα βρίσκεται στην εξουσία θα μπορεί να αναθεωρει αποφάσεις που πάρθηκαν απο την προηγούμενη πλευρα στην προηγούμενη περίοδο. Το δικαίωμα βέτο, που κατα πάσα πιθανότητα θα καταχωρηθει στα δύο μέρη, δεν λύει το πρόβλημα, γιατί απλως θα σημαίνει την πλήρη αδρανοποίηση της κεντρικης κυβερνησης στην περίπτωση διαφωνιών και ανταγωνισμού.

Η πορεία που ακολουθείται λοιπον είναι ολοφάνε-

ρη, όσο κι αν κρύβεται η ουσία τους πίσω απο την εκθαμβωτικη παραχώρηση της νεκρης ζώνης και 8% κατεχόμενης γης, που σημαίνει την επιστροφή του 1/3 περίπου των προσφύγων. Είναι μια πορεία προς τη δημιουργία δύο αυτόνομων κρατων στην Κύπρο κάτω από μια κεντρικη κυβέρνηση της οποίας οι εξουσίες θα είναι στην πραγματικότητα ανύπαρκτες - τη διζωνικη ομοσπονδία. Το να υποστηρίζει κανεις πως η ομοσπονδία μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμου στην Κύπρο είναι λύση η οποία εξυπηρετεί τα συμφέροντα των Ελληνοκυπρίων, ή των Τουρκοκυπρίων, ή και των δυο μαζί, αποτελεί υποκρισία και προδοτικό εμπαιγμο σε βάρος του Κυπριακου λαου - διαφοροτικά θα πρέπει να δεχτούμε μια πρωτοφανη σύμπτωση συμφερόντων ανάμεσα στον Κυπριακο λαο και τον Αμερικάνικο Ιμπεριαλισμο. Γιατι η επιβολη της διζωνικης ομοσπονδίας δεν σημαίνει παρα την επιβολη των ιμπεριαλιστικων σχεδίων στην Κύπρο. Οί ιμπεριαλιστες οξύνοντας τις αντιθέσεις οι οποίες υπήρχαν ανάμεσα στις δύο κοινότητες, και δημιουργώντας το κυπριακο πρόβλημα στην σημερινη του μορφή, αντιμετωπίζουν το πρόβλημα σαν πρόβλημα σύγκρουσης ανάμεσα στις δύο κοινότητες. Η λύση την οποία προσφέρουν, επομένως, δεν μπορεί να είναι άλλη παρά ο διαχωρισμος των δυο κοινοτήτων και η αυτόνομη διακυβέρνη-

ση τους. Πίσω απο αυτη τη λύση, βέβαια, δεν κρύβεται παρα η εξυπηρέτηση των δικων τους συμφερόντων: ο καλύτερος τρόπος για να βρίσκεται η Κύπρος κάτω απο απόλυτο ιμπεριαλιστικο έλεγχο είναι διατηρώντας τις δυο κοινότητες σε μια κατάσταση συνεχους έντασης και ανταγωνισμού. Οποιοδήποτε όνομα κι αν δοθει σε μια τέτοια λύση - διζωνικη ή δι-

κοινωνικη ομοσπονδία, συννομοσπονδία ή εξελικτικη ομοσπονδία - για τους Μαρξιστες η ουσία είναι μια: ότι επίσημα διαχωρίζει και αποξενώνει τες δυο εργατικες τάξεις, πισωδρομώντας έτσι το εργατικο κίνημα και απομακρύνοντας την προοπτικη της σοσιαλιστικης αλλαγης τοποθετώντας τον Κυπριακο χώρο κάτω απο τον πληρέστερο έλεγχο των ιμπεριαλιστων.

Παρόλο που δεν είναι καθόλου σίγουρο το κλείσιμο του Κυπριακου μέσα απο τες συζητήσεις που διεξάγονται αυτη την περίοδο, ολίγοστες και ασαφεις πληροφορίες που αφήνονται στον τυπο δείχνουν πως βρισκόμαστε πιο κοντα στην υπογραφή της λύσης παρα ποτε άλλοτε. Το άλλο, σημαντικό, είναι πως τα πράγματα εξελίχτηκαν τις τελευταίες μέρες με αλματώδη ρυθμο, προς την κατεύθυνση κοινης συμφωνίας.

Συνέχεια στη σελ. 8

Στις Ελληνικές εκλογές της 18ης ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ Η αριστερα μπροστα σε ιστορικες ευθύνες

Οι βουλευτικες εκλογές της 18ης του Οκτώβρη στην Ελλάδα αποτελουν ένα αποφασιστικο σταθμο στην ιστορία του Ελληνικου εργατικου κινήματος.

Για πρώτη φορα στην ιστορία της Ελλάδας η αριστερα βαδίζει προς το κέρδιμα μιας σημαντικης πλειοψηφίας ενω είναι πολυ πιθανος ο σχηματισμος αυτοδύναμης κυβερνησης απο το ΠΑΣΟΚ. Ενα ιστορικο γεγονός που θα δώσει φτερα στο εργατικο κίνημα που βλέποντας για πρώτη φορα τα κόμματα του στην κυβέρνηση θα απαιτήσει το πάρσιμο αποφασιστικων σοσιαλιστικων μέτρων για να βγει η χώρα απο τα τεράστια κοινωνικοοικονομικα και άλλα αδιέξοδα όπου την έχουν ρίξει δεκαετίες συνεχους διακυβερνησης της αμαρτωλης δεξιας.

Ενω όμως η αριστερα κι ιδιαίτερα το ΠΑΣΟΚ γνωρίζει μια χωρις προηγούμενο άνοδο σε εκλογικη δημοτικότητα με τις Ελληνικες μάζες οργισμένες απο την άγρια καταπίεση κι εκμετάλλευση του καπιταλιστικου συστήματος η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, με πρωταγωνιστη τον Αντρέα Παπαντρέου, προβαίνει ήδη σε μια σειρά ψηφοθηρικες υποχωρήσεις στις προγραμματικες αρχες και θέσεις του κόμματος που υπονομεύουν τα συμφέροντα της εργατικης τάξης και τον αγώνα της για την τελειωτικη ήττα της δεξιας με το σοσιαλιστικο μετασχηματισμο της ελληνικης κοινωνίας.

Στις σελ. 4 και 5 Ανάλυση και προοπτικες

ΔΙΕΘΝΗ

ΑΜΕΡΙΚΗ: Ο Καπιταλισμός σε κρίση

Τελευταίες εξελίξεις

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ο Αμερικανικός καπιταλισμός βρίσκεται σε περίοδο κρίσης. Η κεφαλαιοκρατική τάξη στην προσπάθεια-της να ξεπεράσει την παρούσα κρίση κτυπά το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης μέσα από μια σειρά αντιλαϊκών νομοσχεδίων που ψηφίστηκαν το τελευταίο διάστημα από το Κογκρέσο.

Σημαντικό ρόλο στην όξυνση της κρίσης του Αμερικανικού καπιταλισμού παίζει και η κατάρτιση της εξουσίας σε διάφορες Λατινοαμερικανικές χώρες από αριστερές δυνάμεις. Με την Κούβα σαν αρχικό παράδειγμα ακολούθησε η Νικαράγουα και η Γρενάδα όπου η αριστερά κατάλαβε την εξουσία φέρνοντας γερά κτυπήματα στην υποδομή του Αμερικανικού Ιμπεριαλισμού. Παράλληλα τα άλλα αριστερά κινήματα στις υπόλοιπες Λατινοαμερικανικές χώρες παρουσιάζουν μια συνεχή ανοδική πορεία δυναμικότητας. Το επαναστατικό κίνημα στο Ελ Σαλβατόρ έχει καταφέρει να αντισταθεί στα κτυπήματα της ντόπιας αντίδρασης που ενισχύεται καθημερινά από τις ΗΠΑ με μεγάλες ποσότητες στρατιωτικού υλικού και συμβούλους. Ήδη οι αντάρτες έχουν καταλάβει 30% του Σαλβατοριανού εδάφους. Στην Γουατεμάλα επίσης η εργατική και αγροτική τάξη βρίσκονται σε μια πορεία εξέλιξης για ένοπλη επανάσταση ενάντια στους ντόπιους εκμεταλλευτές και υπηρέτες του Αμερικανικού Ιμπεριαλισμού. Οι αγώνες των λαών αυτών των χωρών αντιμετωπίζουν καθημερινά την αυξανόμενη αντίδραση των Ιμπεριαλιστών της Ουάσιγκτον οι οποίοι χρησιμοποιούν όλα τα μέσα που διαθέτουν όπως οικονομικός αποκλεισμός, μεγάλη στρατιωτική βοήθεια στις γειτονικές δικτατορίες ώστε να φέρουν πίσω τις επαναστάσεις και να εμποδίσουν το κτίσιμο του Σοσιαλισμού. Αξίζει να σημειωθεί ότι στο Μαϊάμι της Φλόριδας εκπαιδεύεται στρατιωτικά φασιστική Κουβανέζικη οργάνωση «Ομέγα 7» ως επίσημη και Νικαράγουανοι δεξιόι οι οποίοι έχουν σκοπό οι μὲν να ριξουν την Καστρική ηγεσία στην Κούβα και οι άλλοι να διώξουν την κυβέρνηση των Σαντινίστας από την Νικαράγουα. Όλοι αυτοί χρηματοδοτούνται από την ΣΙΑ.

Όπως τα αριστερά κινήματα της Λατινικής Αμερικής έχουν αρκετή απήχηση στο αριστερο-προοδευτικο-αντιπολεμικό κίνημα στις ΕΠΑ. Είναι γενική διαπίστωση ότι υπάρχει ποσοτική και ποιοτική διαφορά στο τωρινό επίπεδο του αντιπολεμικού κινήματος από εκείνο της περιόδου του βιετναμικού πολέμου. Η πείρα του παρελθόντος βοήθησε στην συστηματικότερη ανάλυση και χάραξη τακτικής. Χαρακτηριστικά παραδείγματα του ψηλού επιπέδου του αντιπολεμικού κινήματος ήταν οι πλατειές κινητοποιήσεις που πραγματοποιήθηκαν την τελευταία περίοδο. Η κυριότερη ήταν στις 3 του Μαη στην οποία πάνω από 100,000 συγκεντρώθηκαν στην Ουάσιγκτον με βασικό σκοπό να διαδηλώσουν την αντίθεσή τους στην ανάμιξη των ΗΠΑ στο Ελ Σαλβατόρ και μαζί μ' αυτό ενάντια στον προϋπολογισμό για στρατιωτικό υλικό, πιο πολλά λεφτά για κοινωνικές

υπηρεσίες, τέρμα στο ρατσισμό και σεξισμό.

Γίνεται συνεχώς και πιο ξεκάθαρο στο αντιπολεμικό κίνημα και σε ένα σημαντικό κομμάτι του Αμερικανικού λαού, ότι δεν έχουν να κερδίσουν τίποτα από τις επεμβάσεις της κυβέρνησης τους, υπηρέτη των μονοπωλίων εναντίον των αγώνων των λαών της Λατινικής Αμερικής και ολόκληρου του κόσμου. Η ποσοτική και ποιοτική αλλαγή του αντιπολεμικού κινήματος είναι αισθητή. Το κίνημα του 60 βασίστηκε πάνω στην αυθόρμητη και σαν αποτέλεσμα ανοργάνωτη έκρηξη αγανακτικής της Αμερικανικής νεολαίας ενάντια στο καταστημένο που εκπροσωπούσε παράλληλα και την συνέχιση του πολέμου στο Βιετναμ. Ο αυθορμητισμός του κινήματος, είχε σαν αποτέλεσμα την ασάφεια στόχων, τακτικής και ιδεολογίας. Τα χαρακτηριστικά του τωρινού κινήματος είναι διαφορετικά. Το κίνημα υποστηρίζει προς τους αγώνες των λαών της Λατινικής Αμερικής ξεπήδησε μέσα από την αντίθεση προς την πολιτική των Ιμπεριαλιστών και της υποστήριξης στο δικαίωμα των λαών για κοινωνικό μετασχηματισμό. Το τωρινό κίνημα αποτελείται από ένα πλατύ μέτωπο οργανώσεων που καλύπτουν ένα πλατύ φάσμα ιδεολογικών και πολιτικών τάσεων.

Παράλληλα με τις εξελίξεις στην Λατινική Αμερική, η εσωτερική κατάσταση στις ΗΠΑ παρουσιάζει αρκετά γεγονότα που η ανάλυσή τους είναι αξιόλογη. Η ανάληψη της προεδρίας από τον Ρήγκαν ήταν παράλληλα με την αναβίωση συντηρητικών και ακροδεξιών καταστάσεων, που προηγουμένως είχαν εξαναγκαστεί να περιορίσουν τις δραστηριότητες τους λόγω της ενεργής δράσης διαφόρων αυτόνομων κινήματων και αριστερών οργανώσεων. Η κυβέρνηση Ρήγκαν παρ' όλη την αντίδραση του κόσμου εφαρμόζει συνεχώς και καινούργια αντιδραστικά νομοσχέδια.

Αρχίζοντας από το οικονομικό πρόγραμμα του Ρήγκαν, η εργατική τάξη και τα διάφορα άλλα χαμηλά στρώματα της Αμερικανικής κοινωνίας κτυπήθηκαν άμεσα. Το σκεπτικό της οικονομικής πολιτικής του Ρήγκαν βασίζεται στην περικοπή των κοινωνικών υπηρεσιών και των δαπανών της κυβέρνησης για διάφορα προγράμματα κοινωνικής ωφέλειας και η απεριόριστη υποστήριξη του προς την καπιταλιστική τάξη που βρίσκεται σε κρίση. Η μείωση της φορολογίας θα ωφέλησε στο μεγαλύτερο βαθμό τους πλούσιους εισοδηματικά φορολογούμενους και τις εταιρείες. Η περικοπές δαπανών για κοινωνικές υπηρεσίες θα έχει σαν αποτέλεσμα πολλοί συνταξιούχοι να αναγκαστούν να αφήσουν τα διαμερίσματα τους λόγω της μείωσης των συντάξεων τους, σημαντικός αριθμός ανέργων θα σταματήσει να παίρνει επίδομα, ήδη ο αριθμός ατόμων που κοιμάται στα πεζοδρόμια και γευματίζει από τους σκουπίδοτενεκέδες έχει αυξηθεί σε τρομερό βαθμό, ενώ κάπου ένα μέρος του φοιτητικού κόσμου δεν θα πάει τον νέο χρόνο σχολείο λόγω της μείωσης του

προϋπολογισμού για φοιτητική βοήθεια. Μόνο στην Νέα Υόρκη 200,000 φοιτητές αποχωρούν από το σχολείο και φυσικά μα και δεν υπάρχουν δουλειές να προστεθούν στον πληθυσμό των ανέργων που φτάνει τα 9%. (Πριν ένα μήνα 500 περίπου μαύροι που διαμαρτύρονταν για την ανεργία απέκρουσαν επίθεση της αστυνομίας που προσπάθησε να τους κλείσει το στόμα).

Η αναβίωση των συντηρητικών και ακροδεξιών καταστάσεων είχε σαν αποτέλεσμα το ξεθάψιμο πολλών αντιδραστικών νόμων που στοχεύουν ενάντια στα συμφέροντα της εργατικής τάξης και του προοδευτικού κινήματος. Το 'Smith act' είναι ένας νόμος ο οποίος καταδικάζει κάποιον του οποίου οι ιδέες στρέφονται εναντίον του καπιταλιστικού συστήματος. Αυτον τον νόμο προσπαθεί η κυβέρνηση να περάσει όπως και άλλα νομοσχέδια σχετικά με την επιβολή μέτρων που θα αποκλείουν την αποκάλυψη ταυτότητας και δράσης πρακτόρων των μυστικών υπηρεσιών που είναι αναγκασμένοι σε αποστολές κατασκοπείας εναντίον προσώπων, οργανώσεων, χωρών που δεν είναι φιλικά στο καπιταλιστικό καθεστώς των ΗΠΑ. Η εφαρμογή έτσι νομοσχεδίου θα αποκλείσει την αποκάλυψη των αποστολών του FBI και CIA στην Αμερική και σ' όλο τον κόσμο. Έγκριση του νομοσχεδίου αυτού θα δώσει ένα ακόμα όπλο στην αστική τάξη εναντίον του προλεταριάτου παγκόσμια.

Χαρακτηριστική περίπτωση αποκάλυψης της δράσης των μυστικών υπηρεσιών του FBI και CIA είναι και η αγωγή που κίνησε το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα ενάντια στις μυστικές υπηρεσίες κατηγορώντας τις για κατασκοπεία μελών του, εισδοχή πρακτόρων στην κομματική μηχανή, διάρρηξη γραφείων και κλοπή εγγράφων του καθώς και διαστρέβλωση γεγονότων. Στην δίκη παρουσιάστηκαν εκπρόσωποι του εργατικού κινήματος οι οποίοι μιλήσανε εκ μέρους των εκατομμυρίων θυμάτων του Αμερικανικού Ιμπεριαλισμού. Σκοπός της δίκης ήταν ΟΧΙ να δικαστούν οι μυστικές υπηρεσίες από τον ίδιο τους τον εαυτό, δηλαδή το αστικό δικαστήριο, αλλά μια δημόσια συζήτηση εκπροσώπων της αστικής και της εργατικής τάξης που απ' αυτήν η αριστερά είχε σαν σκοπό να δείξει στην εργατική τάξη το πως η μειονότητα των καπιταλιστών εκμεταλλεύεται την εργατική δύναμη της πλειοψηφίας του λαού και τι μέσα χρησιμοποιεί για να διατηρήσει την κυριαρχία της. Θίκτηκε το θέμα, τι είδους κοινωνία θα είναι αυτή που θα αντικαταστήσει το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα και πως θα γίνει αυτό. Φυσικά ο τρόπος είναι παρόμοιος με αυτόν που εφαρμόσαν οι Μπολσεβίκοι στην Ρωσική επανάσταση. Το δικαστήριο ισχυρίστηκε ότι η Ρωσική επανάσταση ήταν «παράνομη» και φυσικά παράνομο θα ήταν αν αυτό γινόταν στην Αμερική. Οι Σοσιαλιστές απάντησαν ότι σε περίπτωση που η πλειοψηφία του Αμερικανικού λαού, ζητήσει την αλλαγή του καπιταλισμού με τον σοσιαλισμό και η κυβέρνηση με τις δυνάμεις καταστολής της,

προσπαθήσει να πατάξει την θέληση της πλειοψηφίας, τότε θα χρησιμοποιήσουν οποιαδήποτε μέσα προκειμένου να επιβάλουν την θέληση της πλειοψηφίας του Αμερικανικού λαού.

Το δικαστήριο ισχυρίστηκε ότι ο κομμουνισμός στην πράξη του είναι απόλυτη δικτατορία. Οι Σοσιαλιστές είπαν ότι ο κομμουνισμός στην πράξη του είναι η δημοκρατία των εργατών όπου δεν θα υπάρχει καπιταλιστική τάξη η οποία θα εκμεταλλεύεται τους εργάτες. Οι εργάτες θα διοικούν την κοινωνία για τα δικά τους συμφέροντα μέσω Σόβιετς ως επίσης και πολιτικοί αντίπαλοι του καθεστώτος θα μπορούν να εκφράζονται ελεύθερα ως και να έχουν δικαίωμα κόμματα. Συνεχίζοντας είπαν ότι είναι εναντίον της δικτατορίας και ότι αυτοί που φέρονται δικτατορικά είναι η Αμερικανική κυβέρνηση με τα αμέτρητα πραξικοπήματα που έχει οργανώσει σε άλλες χώρες για να προωθήσει δικτατορικά καθεστώτα, τα οποία εξυπηρετούν τα οικονομικά συμφέροντα των Αμερικανικών καπιταλιστών και τα οποία είναι εναντίον της θέλησης των λαών. Επίσης η Αμερικανική κυβέρνηση έχει εκπαιδεύσει στρατούς δικτατορικών καθεστώτων στο πως να σπάζουν λαϊκές εξεγέρσεις και νέες μεθόδους βασανιστηρίων που γίνονται με εργαλεία που κατασκευάζονται στην «δημοκρατική Αμερική» και τυγχάνουν μαζικής παραγωγής.

Επίσης η δίκη είχε σαν αποτέλεσμα σκοπό να ανοίξει τα βιβλία του FBI. Τα πιο κάτω ντοκουμέντα ως αναφορά για τις δραστηριότητες του FBI εναντίον του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος αναγκάστηκε να δώσει το FBI στην δίκη: 1) Το FBI διάρρηξε τα γραφεία του κόμματος αυτού 94 φορές μέσα σε 6 χρόνια. 2) Περισσότερες από 8000 προσωπικές επιστολές μελών, ανοικτήκαν, φωτογραφήθηκαν και έχουν κλειστεί στα αρχεία της μυστικής αστυνομίας. 3) Χρησιμοποιήθηκαν 1200 πράκτορες για να κατασκοπεύσουν τις δραστηριότητες των μελών από τους οποίους περισσότερο από 100 κατάφεραν να γίνουν μέλη του κόμματος. 4) Το FBI συνεργάστηκε με ακροδεξιούς για να κτυπήσουν μέλη του κόμματος αυτού. 5) Ε-

χουν σταλεί επιστολές σε εργοδότες μελών πολλοί από τους οποίους έχασαν τις δουλειές τους. 6) Κυκλοφόρησαν ανώνυμα φυλλάδια από το FBI με προβοκατόρικο χαρακτήρα εναντίον του κόμματος 7) Το FBI σε συνεργασία με τις μεταναστευτικές αρχές κατάρτισε καταλόγους με ονόματα αριστερών και προοδευτικών ατόμων που δεν έχουν γεννηθεί στις ΗΠΑ με σκοπό την απέλασή τους.

Πολλά τέτοια θύματα ήταν μέλη του Κομμουνιστικού Κόμματος τα οποία διώχτηκαν πριν καιρό, ενώ εδώ και ένα χρόνο το αριστερό κίνημα προσπαθεί να κρατήσει στην Αμερική μέλος του PLO το οποίο κηρύχτηκε ανενπιθμητο από την κυβέρνηση. Αλλά θύματα τρομοκρατίας υπήρξαν συντεχνιακοί. Εδώ αξίζει να σημειωθεί το εξής: 5 ηγέτες της συντεχνίας εναερίου κυκλοφορίας που είναι σε απεργία, βρίσκονται στην φυλακή εδώ και 2 βδομάδες με την δικαιολογία ότι έκαναν το μεγάλο έγκλημα «απεργία» η οποία είναι πράξη παράνομη για τους εκμεταλλευτές. Επίσης ο Ρήγκαν απέλυσε όλα τα μέλη της συντεχνίας που είναι 110,000 και κατέσχε το ταμείο τους.

Επίσης η δίκη υποστηρίχτηκε από γυναικείες οργανώσεις που υπήρξαν θύματα του FBI ως και ηγέτες του πρώην κόμματος «Μαύροι Πάνθηρες» οι οποίοι έχασαν συναδέλφους τους σαν αποτέλεσμα δολοφονικών που είχε οργανώσει η μυστική αστυνομία εναντίον τους, ως επίσης και από την πλειοψηφία των αριστερών οργανώσεων.

Τα αποτελέσματα της δίκης θα βγουν σε λίγο καιρό από το αστικό δικαστήριο, αλλά αυτά δεν έχουν καμία απολύτως σημασία. Σημασία είχε το ότι δείχτηκαν ανοικτά στο μεγαλύτερο βαθμό που μπορούσαν, ασχέτως του σαμποτάζ του αστικού τύπου, πως δουλεύει αυτό το σύστημα που ζει σε βάρος της εργατικής τάξης και ακόμα το ότι η αστική τάξη δεν μπορεί να τηρήσει καν τους δικούς της νόμους για δημοκρατικά δικαιώματα κλπ στο αδιέξοδο που έχει φτάσει το σύστημα της και το οποίο πρέπει να αλλάξει αμέσως με το Σοσιαλιστικό.

ΧΡΙΣΤΟΣ - ΠΑΝΙΚΟΣ
Φοιτητές Αμερικής

ΝΑ ΔΙΩΘΟΥΜΕ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ

Σύμφωνα με καταγγελίες της «Χαραυγής» της περασμένης Τρίτης, «επισπεύδονται οι εργασίες - στη βάση Ακρωτηρίου - για την εγκατάσταση νέων συγχρόνων μέσων ραδιοεπισήμανσης και ρανταρ» ενώ γίνεται λόγος για συμφωνίες Θάτσερ - Ρήγκαν για διάθεση στους Αμερικάνους των Βρετανικών βάσεων στην Κύπρο «σαν μια συμβολή της Βρετανίας στα σχέδια του Πενταγώνου για κυριαρχία στην Ανατολική Μεσόγειο, τον κόλπο και τον Ινδικό Ωκεανό».

Δεν είναι η πρώτη φορά που γίνονται τέτοιες σοβαρές καταγγελίες από την πλευρά του ΑΚΕΛ ή της ΕΔΕΚ στο θέμα των Βάσεων. Η ηγεσία όμως αυτών των κομμάτων παραμένει στα λόγια και τις διακηρύξεις.

Κι όμως το ζήτημα των Βάσεων, τις οποίες η δεξιά κυβέρνηση αντιμετωπίζει σαν πηγή ξένου συναλλάγματος, είναι πολύ σοβαρό. Γιατί πέρα από το ότι απειλούν τις γειτονικές χώρες και κινήματα αποτελούν μια μόνιμη απειλή για οποιαδήποτε κίνηση της κυπριακής εργατικής τάξης για κοινωνικοοικονομική αλλαγή. Κι οι βάσεις αυτές που φαίνεται - σύμφωνα και με τη «Χαραυγή» - να αποκτούν ιδιαίτερη σημασία για τα ιμπεριαλιστικά στρατηγικά σχέδια δεν φεύγουν με λόγια, καταγγελίες, διακηρύξεις και λευκά περιστέρια.

Οι βάσεις του ΝΑΤΟ θα φύγουν μόνο με την ανάληψη μιας συστηματικής καμπάνιας με διαδηλώσεις κι άλλες κινητοποιήσεις σε συνεργασία με τους τουρκοκυπρίους και με το Βρετανικό εργατικό κίνημα.

Με την διατήρηση της εξουσίας στα χέρια της αστικής τάξης λιγοστεύουν πολύ οι πιθανότητες να φύγουν οι βάσεις. Έτσι η πάλη για το διώξιμο της δεξιάς κυβέρνησης και την αντικατάστασή της με μια κυβέρνηση ΑΚΕΛ - ΕΔΕΚ με λαϊκή εντολή να διώξει τις βάσεις του θανάτου αποτελεί σήμερα την πιο ρεαλιστική πολιτική για το διώξιμο τους.

ΠΡΩΤΗ ΟΚΤΩΒΡΗ Επέτειος ποιας ανεξαρτησίας;

Όπως άλλες χρονιές έτσι και φέτος γιορτάστηκε η Πρώτη του Οκτώβρη σαν η μέρα που η Κύπρος κέρδισε την ανεξαρτησία της. Επικράτησε και φέτος το γνωστό και τετριμμένο μοτίβο της Κύπρου που ήταν μια φορά κι ένα καιρο ελεύθερη κι ανεξάρτητη, πανέτομη για την ειρήνη και την ευημερία που κατάστρεψαν όμως ξαφνικά οι εξωτερικές επεμβάσεις.

Αυτο που δεν λέγεται κάθε Πρώτη του Οκτώβρη είναι πως η Κύπρος ουδέποτε κέρδισε την ανεξαρτησία της. Γιατί μετά από ένα μαζικό αντιαποικιακό αγώνα - στον οποίο, λόγω της μη συμμετοχής της οργανωμένης αριστεράς, επικράτησε η έντονη εθνικιστική κατεύθυνση - η ελληνοκυπριακή και τουρκοκυπριακή τάξη δέχτηκαν ένα πολύπλοκο συμβιβασμό που εξαρτούσε τριπλα την Κύπρο από το ΝΑΤΟ (Ελλάδα-Τουρκία-Βρετανία) κι ετοίμαζε τις μελλοντικές συγκρούσεις.

Η Πρώτη του Οκτώβρη συμβολίζει για μας την ανικανότητα της αστικής τάξης της Κύπρου, Ελληνοκυπριακής και Τουρκοκυπριακής, να ενώσει την Κύπρο και το λαό της σ' ένα ενιαίο κράτος χωρίς Ιμπεριαλιστική εξάρτηση και καταπίεση.

ΤΑ ΕΙΠΕ Η .Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ

«Ο βασικός υπερασπιστής των συμφερόντων της Ελληνικής κεφαλαιοκρατίας η Ν.Δ. - θα συνεχίσει να βουλιάζει στο ελληνικό πολιτικό πέλαγος, ενώ η συνειδητοποίηση και η κίνηση της εργατικής τάξης προς τα αριστερά θα συνεχιστεί. Η κίνηση αυτή δεν αποκλείεται να φέρει σε κάποιο στάδιο το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία είτε μόνο του, είτε σε συμμαχία με άλλα κόμματα, εξέλιξη που θα σπρώξει την Ελλάδα σε μια νέα περίοδο ταξικής αντιπαράθεσης και που θα φέρει την σοσιαλιστική αλλαγή πιο κοντά. Αυτό θα εξαρτηθεί ασφαλώς κι από τις εξελίξεις για το διεθνές εργατικό κίνημα που διαγράφοντας τελευταία πολύ ευνοϊκές σε πολλές χώρες της Δυτικής Ευρώπης».

Ελλάδα: Ο Καραμανλής εγκαταλείπει το καράβι που βουλιάζει

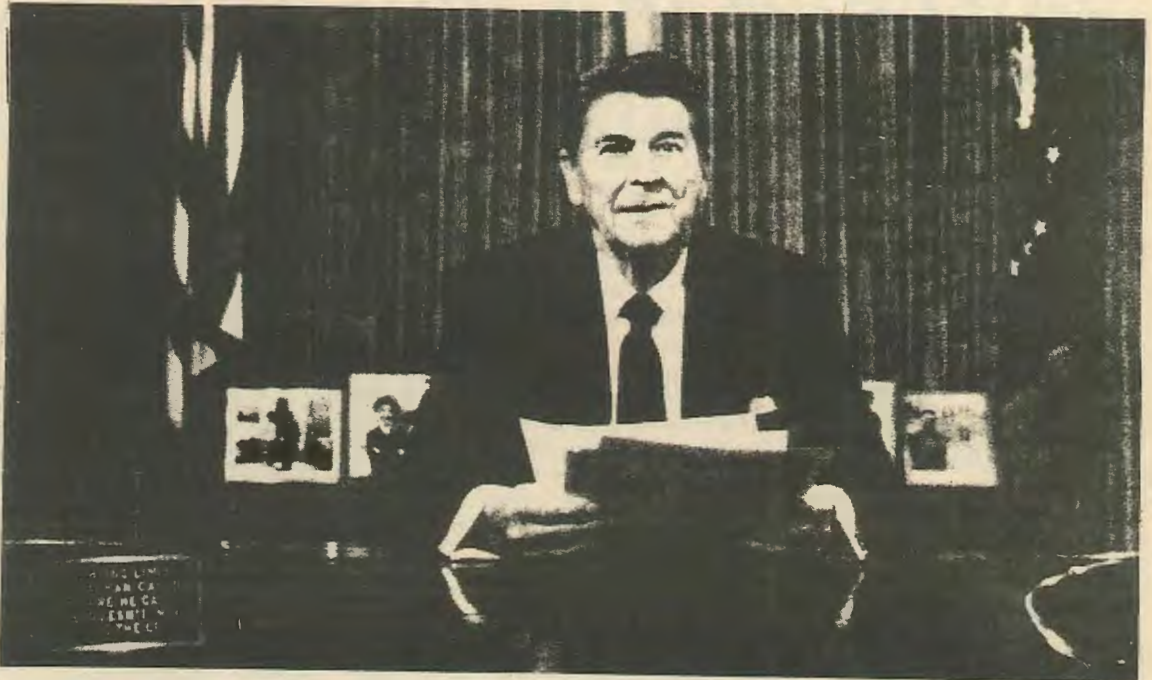
Σ.Ε. 17/5/80
αρ. φ. 82

«Ο πραγματικός εχθρός των εργαζομένων είναι μια αρρωστη οικονομία»!!

Στις 19 του Σεπτεμβρίου έγινε στην Ουάσινγκτον διαδήλωση από την AFL-CIO συνομοσπονδία των Αμερικάνων

του 19ου αιώνα (μείωση του πληθωρισμού με περικοπές στις κοινωνικο-οικονομικές δαπάνες, τους μισθούς και τις πιστώ-

Ρονάλντ Ρήγκαν
Πρόεδρος Η.Π.Α.

νικών συνδικάτων και στρεφόταν ενάντια /στην κοινωνικο-οικονομική πολιτική του προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών, Ρονάλτ Ρήγκαν. Στη διαδήλωση έλαβαν μέρος πάνω από 280,000 άτομα - αγρότες από την Καλιφόρνια, εργάτες σιδήρου από το Νιου Τζέρσεϋ, γυναίκες οργανώσεις, ηλικιωμένοι κ.λ.π. Επικεφαλής της πορείας ήταν 2,500 ελεγκτές της εναερίου κυκλοφορίας που έκαναν απεργία πρόσφατα. Η διαδήλωση αυτή ήταν μεγαλύτερη και από αυτή που έγινε το 69 ενάντια στο πόλεμο του Βιετνάμ.

Φαίνεται ότι οκτώ μήνες ήταν αρκετοί για να αντιληφθούν οι Αμερικανοί εργαζόμενοι τι σημαίνει πραγματικά γι' αυτούς η συντηρητική πολιτική του Ρεπουβλικάνικου κόμματος.

Φαίνεται ο Ρήγκαν δεν έμαθε το μάθημα του από τις επιπτώσεις που είχε η μονεταριστική οικονομική πολιτική της Θάτσερ στην Αγγλία κι έτσι στην προσπάθειά του δήθεν να τηρήσει ορισμένες υποσχέσεις που έδωσε κατά την προεκλογική του εκστρατεία (π.χ. «νέα» εποχή για τον εργατικό κόσμο, μείωση πληθωρισμού και ανεργίας, γενική «ευημερία») άρχισε την περικοπή δαπανών στις κοινωνικές και δημόσιες υπηρεσίες αφήνοντας «αφορολόγητους» τους πλούσιους και κτυπώντας άμεσα τους εργαζόμενους είτε αυτοί είναι λευκοί είτε νέγροι είτε άλλες εθνικές μειονότητες.

Ο πρόεδρος Κάρτερ (αντιπροσωπεύοντας την πολιτική του Δημοκρατικού Κόμματος) κατά την διάρκεια της προεδρίας του, 77-81, προσπάθησε εφαρμόζοντας την Κεϊνζιανή οικονομική πολιτική (χρησιμοποίηση πλασματικών κεφαλαίων για ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων) να κτίσει ένα κράτος προνοίας. Η πολιτική αυτή οδήγησε σ' ένα ανεξέλεγκτο πληθωρισμό που αποσταθεροποίησε την παγκόσμια οικονομία.

Από την άλλη ο πρόεδρος Ρήγκαν εφαρμόζοντας την μονεταριστική οικονομική πολιτική

σεις) ριζοσπαστικοποιεί τους εργαζόμενους με αποτέλεσμα, οι περισσότεροι να χάσουν την εμπιστοσύνη τους προς αυτή την δεξιά κυβέρνηση.

Από τους πρώτους κιόλας μήνες της προεδρίας του Ρήγκαν άρχισαν οι απεργίες με την γνωστή απεργία των ελεγκτών της εναερίου κυκλοφορίας (17,000 υπάλληλοι) και είχε την συμπαράσταση και υποστήριξη ελεγκτών άλλων χωρών. Σ' αυτή την περίπτωση, ο πρόεδρος Ρήγκαν φανέρωσε την αντιδραστική πολιτική του απέναντι στο νόμιμο δικαίωμα απεργίας των εργαζομένων, ακολουθώντας μια σκληρή γραμμή απολύοντας κατά χιλιάδες τους εργάτες, βάζοντας στην φυλακή τους ηγέτες της απεργίας και κηρύσσοντας την παράνομη.

Γενικότερα, μέσα σ' ένα μήνα, το ποσοστό των ανέργων αυξήθηκε από 7% σε 7.2% και ιδιαίτερα σημειώθηκε μεγάλη αύξηση στο ποσοστό των νεαρών νέγων που κατοικούν στα γκέτο από 40.7% πήγε στα 50.7%. Εν τω μεταξύ η Ρηγκανική πολιτική επιφυλάσσει μια σειρά από άλλα αντιλαϊκά μέτρα. Στην προσπάθειά της, η κυβέρνηση Ρήγκαν να περιορίσει το έλλειμμα του προϋπολογισμού στα 42 δισεκατομμύρια δολάρια πρέπει να περικόψει 16 δισ. δολάρια από τις συντάξεις των φτωχών. Για να μπει σε αυτή την υπόσχεση του για παρουσίαση ισοσκελισμένου προϋπολογισμού πρέπει να εγκαταλείψει ένα από τα δυο του «πιστεύω»: αύξηση στρατιωτικών δαπανών και περικοπή της φορολογίας. Αν όμως μειώσει τις στρατιωτικές δαπάνες θα βρεθεί αντιμέτωπος με ισχυρά οικονομικά συμπτώματα, αν δε αυξήσει την φορολογία θα απομονωθεί από τους μεσοαστούς υποστηρικτές του.

Είναι ακριβώς αυτό που επιδιώκουν η AFL-CIO και οι Δημοκρατικοί με απώτερο σκόχο την εγκατάσταση στο Λευκό Οίκο προέδρου από το Δημοκρατικό Κόμμα.

Όμως όσες συνταγές αστών οικονομολόγων και να βάλουν σε εφαρμογή οι δεξιές κυβερνήσεις στην προσπάθειά τους να μειώσουν τα προβλήματα που παρουσιάζει η οικονομία (ανερ-

γία, πληθωρισμός, μείωση κόστων παραγωγής για διατήρηση κέρδους) δεν θα τα λύσουν ούτι ακριβώς τούτα οφείλονται στις αντιθέσεις του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος. Έτσι π.χ. στην Αμερική, ίσως, να φαίνεται ότι ο Κάρτερ ήταν καλύτερος και δημοκρατικότερος σαν πρόεδρος από τον Ρήγκαν και ίσως τώρα το Δημοκρατικό Κόμμα να κερδίζει στις επόμενες εκλογές μια και οι μάζες έχουν απογοητευτεί από το Ρεπουβλικάνικο κόμμα που φαινόταν ότι μπορούσε να τους προσφέρει κάτι το «διαφορετικό».

Έτσι είτε πρόκειται για τον Κάρτερ, ή τον Ρήγκαν ή οποιοδήποτε άλλο αστόν θα αναγκαστεί να εφαρμόσει στο τέλος -τέλος αντιλαϊκά μέτρα για να κρατήσει το καπιταλιστικό σύστημα με τα δόντια, διότι όσο βαθιάει η παγκόσμια οικονομική κρίση είναι πιο δύσκολο να γίνονται ανακαμψεις της οικονομίας για μεγάλα χρονικά διαστήματα.

Το σίγουρο είναι πως το μόνο που καταφέρνουν αυτές οι δεξιές κυβερνήσεις είναι να δημιουργούν ένα νέο ρεύμα ριζοσπαστικοποίησης μέσα στις μάζες, ετοιμάζοντας έτσι τον δρόμο για την δημιουργία ενός μαζικού εργατικού κόμματος στις Ηνωμένες Πολιτείες. Διότι μπορεί στην συγκεκριμένη περίπτωση οι μάζες των εργαζομένων να στρέφονται προς το Δημοκρατικό Κόμμα σαν την υπαλλακτική λύση αλλά όταν ακόμα και με την άνοδο του Δημοκρατικού κόμματος δουν ότι τα αιτήματά τους και οι προεκλογικές υποσχέσεις δεν υλοποιούνται, τότε θα προστρέξουν προς άλλες υπαλλακτικές λύσεις π.χ. Εργατικό Κόμμα. Εξαρτάται φυσικά και από την φύση και τις θέσεις που θα προβάλλει ένα τέτοιο κόμμα σε εκείνη την περίοδο. Πάντως η όξυνση των ταξικών διαφορών που θα είναι αποτέλεσμα της Ρεπουβλικάνικης πολιτικής θα φέρει κύματα ριζοσπαστικοποίησης και ακόμη επαναστατικής κρίσης στις επόμενες μια δυο δεκαετίες στην ίδια την μάνα του Καπιταλισμού-Ιμπεριαλισμού.

ΕΚΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗ

Βέβαιη η συντριβή της δεξιάς

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Η γενική κρίση του Ευρωπαϊκού και παγκόσμιου καπιταλισμού χτύπησε τον Ελληνικό καπιταλισμό με ιδιαίτερη σκληρότητα. Γιατί σαν αδύνατος καπιταλισμός, με περιορισμένη εγχώρια αγορά, η Ελλάδα έγινε έρμαιο των παραλογισμών της παγκόσμιας αγοράς και της βαθιάς ύφεσης στην οποία βυθίστηκαν οι Ευρωπαϊκές οικονομίες.

Πιο άμεσα η κρίση που χτύπησε την Δυτική Ευρώπη και συγκεκριμένα την Δυτική Γερμανία σήμανε τον επαναπατισμό χιλιάδων μεταναστών εργατών ανεβάζοντας την ανεργία στις 200,000 ή πέρα από το 10% του ενεργού εργατικού δυναμικού και μειώνοντας θεαματικά τα εμβάσματα που αποτελούσαν πάντα μια σημαντική πηγή ξένου συναλλάγματος για την Ελληνική οικονομία και που δρούσαν σαν ισχυρά στηρίγματα για την ανάπτυξη της Ελληνικής βιομηχανίας και οικονομίας. (Μια προειδοποίηση του τι αναμένει την κυπριακή οικονομία σε περίπτωση που θα κλείσει η ασφαλιστική βαλβίδα των αραβικών και ανατολικών χωρών για τους χιλιάδες Κυπρίους μετανάστες - εργάτες).

Το έλλειμμα του Δημοσίου τομέα έχει φτάσει σύμφωνα με την πρόσφατη «έκθεση Αβέρωφ» τα 240 δισεκατομμύρια δραχμές (γύρω στο 1,6 δισεκατομμύρια κυπριακές λίρες) ενώ σύμφωνα με καταγγελίες του ΠΑΣΟΚ πλησιάζει τα 300 δισεκατομμύρια!

Πάλι σύμφωνα με την έκθεση του αντιπροέδρου της Κυβέρνησης «τα 240 δισεκ. δρχ. αντιπροσωπεύουν το 52,5% των προβλεφθέντων συνολικών εσόδων του κρατικού προϋπολογισμού του 1981»!!

Εκτιμήσεις του ΠΑΣΟΚ ανεβάζουν το έλλειμμα στο ισοζύγιο πληρωμών για το 1981 στα 2,5 δισεκατομμύρια δολάρια. Έτσι η δραχμή συνεχώς υποτιμάται, με αποτέλεσμα το δολάριο να ξεπεράσει τις 60 δραχμές.

Ο πληθωρισμός - τριπλάσιος του μέσου όρου της ΕΟΚ - βρίσκεται στο 25% και σε ανοδική προεία. Η πρωτοφανής ακρί-

βεια και η ανεργία συρρικνωσαν σοβαρά τα εισοδήματα των εργαζομένων με αποτέλεσμα η ζήτηση να πέφτει συνεχώς τα τρία τελευταία χρόνια. Αυτό, μαζί με τη στασιμότητα της οικονομίας - αύξηση του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος γύρω στα 2-3% - έχει οδηγήσει στο κλείσιμο μιας σειράς από επιχειρήσεις ή στη μειωμένη παραγωγή χιλιάδων άλλων καθώς και στο σκανδαλώδες θάψιμο των αγροτικών προϊόντων στη γη την ίδια ώρα που χιλιάδες εργαζόμενοι ψάχνουν για δουλειά και δυστυχούν.

Οι προοπτικές της Ελληνικής οικονομίας, παρα τις προεκλογικές υποσχέσεις και μερικές - ασήμαντες - παραχωρήσεις της Κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας προβάλλονται σαν μαύρες όχι μόνο από την αντιπολίτευση αλλά κι από τους εκπροσώπους, τους επιστήμονες και τα σοβαρά έντυπα της αστικής τάξης.

Και δεν είναι μόνο οικονομικά δεινά που έχουν επισκρευτεί οι κυβερνήσεις της δεξιάς - ιδιαίτερα η τελευταία του Ράλλη - στην Ελληνική κοινωνία. Η χαοτική τους πολιτική στον τομέα του περιβάλλοντος έχει καταστήσει την Αθήνα τη χειρότερη πόλη της Ευρώπης στα καυσαέρια. Το περιβάλλοντα «νέφος» έχει γίνει μια μόνιμη μάστιγα που δηλητηριάζει τα πνευμόνια των Αθηναίων. Οι θάλασσες - ιδιαίτερα γύρω από την Αθήνα και τον Πειραιά έχουν γεμίσει απόβλητα και είναι πια επικίνδυνες στην υγεία κι ακατάλληλες για κολύμπι.

Η Αθήνα πνιγμένη στο μπeton και πλανταγμένη από τα καυσαέρια, τη ξεραιλα και το στρίμωγμα του πληθυσμού της στα μοναξιασμένα ανθυγιεινά κουπια-πολυκατοικίες γίνεται σύμβολο των καπιταλιστικών πόλεων - τεράτων.

Η οργη των μαζών από τα αλληπάλληλα χτυπήματα στο βιοτικό τους επίπεδο και την ποιότητα της ζωής που τους προσφέρει τώρα ο καπιταλισμός φανερώθηκε με τη μεγαλειώδη 24ωρη Γενική Απεργία του περασμένου Νοβμβρη στην οποία έλαβαν μέρος 1,500,000 εργαζόμενοι.

ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΣΤΡΟΦΗ

Η οργη αυτή κι η αποφασιστικότητα των μαζών να δώσουν μια τελειωτική λύση στα προβλήματα τους εκφράζεται περισσότερο ξεκάθαρα στη στροφή τους προς τα αριστερά κόμματα. Πιο θεαματική άνοδος γνώρισε το ΠΑΣΟΚ που ανέβηκε από το 13,5% στις πρώτες εκλογές μετά τη πτώση της Χούντας στο 25% το 1977 ενώ στις 18 του Οκτώβρη πιθανό να φτάσει και το 40% ξεπερνώντας έτσι και την εκλογική δύναμη του Σοσ. Κόμματος Γαλλίας παίρνοντας την πρώτη θέση - από άποψη ποσοστού - στα Σοσιαλιστικά κόμματα της Ευρώπης. Η μεγάλη άνοδος του ΠΑΣΟΚ συγκριτικά με το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας (Κ.Κ.Ε.) πρέπει να αποδοθεί στη συνέπεια του πρώτου όσον αφορά την αντιπο-

λίτευση προς τον Καραμανλή και το Ράλλη, στο ριζοσπαστικό του πρόγραμμα (πριν τις πρόσφατες υπαναχωρήσεις), στην προσκόλληση του Κ.Κ.Ε. σε ξεπερασμένες δομές και πρότυπα, στην εμμονή του στη μυθοποίηση της Σοβιετικής Ενωσης και στην ιδεολογική αποτελμάτωση που διακατέχει το Κομμουνιστικό κόμμα.

Η μετριοπάθειά κι η συντηρητικότητα του Κ.Κ.Ε. εσωτερικού εξηγεί τη σχεδόν εξαφάνισή του (Η «Συμμαχία των 5» πήρε μόνο 2,7% των ψήφων το 1977)

Η στροφή προς τα αριστερά σε μια περίοδο κρίσης όπου οι πολιτικές επιλογές μειώνονται αποφασιστικά εκφράστηκε και με την πολυδιάσπαση κι ουσιαστική εξαφάνιση του Κέντρου.

Η ΑΜΥΝΑ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ

Η εγκατάλειψη της Νέας Δημοκρατίας από τις μάζες, ο ενταφιασμός μιας σοσιαλδημοκρατικής υπαλλακτικής λύσης (ΚΟΔΗΣΟ κλπ) η πιθανότητα να χάσει η δεξιά την κυβέρνηση στις ερχόμενες εκλογές κι η αδυναμία της να δώσει στρατιωτική λύση τώρα - εξαιτίας της δύναμης του εργατικού κινήματος - οδήγησαν την αστική τάξη σε μια προσεκτική προετοιμασία της άμυνας της.

Σ' αυτή την προετοιμασία χρησιμοποιήθηκε ο Καραμανλής σαν ένας από τους μοναδικούς «σταθερούς» παράγοντες εξουσίας και πολιτικής κυριαρχίας που απόμειναν στην αστική τάξη. Στην αρχή ο Καραμανλής - για 45 χρόνια βασικό στέλεχος της οργανωμένης δεξιάς - προσπάθησε να προωθήσει τον εαυτό του σαν υπερκομματικό ηγέτη που θα συνένωνε τη χώρα για να διαφυλαχθεί το δημοκρατικό πολίτευμα και να αντιμετωπίσουν τα εσωτερικά και εξωτερικά προβλήματα της χώρας!!

Τελικά κάτω από την πίεση των νέων καταστάσεων που διαμορφώνονταν τα κόμματα της αντιπολίτευσης αρνιούνται να δεχτούν τον Καραμανλή σαν «υπερκομματικό» πρόεδρο πράγμα που τον εξαναγκάζει να προσεγγίσει όλους τους βουλευτές της δεξιάς - συμπεριλαμβανομένων των φιλο-βασιλικών, φιλο-χουντικών - για να εκλεγεί με μικρή πλειοψηφία.

Η προεδροποίηση του Καραμανλή μέσα σ' αυτές τις συνθήκες - η ενίσχυση δηλαδή της εκτελεστικής εξουσίας σε βάρος των κοινοβουλευτικών θεσμών - εκφράζει την ανάγκη της άρχουσας τάξης για την άμυνα του συστήματος και την εφαρμογή πολιτικών και οικονομικών αντιμεταρρυθμίσεων.

Η μελετημένη αυτή κίνηση αποτελεί στην πραγματικότητα την απαρχή μιας νέας περιόδου ταξικής αναμέτρησης που θα σηματοδοτείται από τις προεδρικές επεμβάσεις στην πολιτική ζωή της χώρας μέσα από τις υπερενισχυμένες εξουσίες που δίνει το Σύνταγμα στον πρόεδρο.

Στα λόγια του Α. Παπαντρίου: (που «εξχάστηκαν» στην προεκλογική εκστρατεία)

«Ο πρόεδρος είναι και νομοθέτης ενώ ταυτόχρονα είναι σε θέση να ασκήσει το δικαίωμα της αναπομπής νομοθετημάτων. Διεξάγει δημοψηφίσματα κατά την κρίση του, καταργώντας έτσι τη θέληση των εκλεγμένων αντιπροσώπων του λαού. Με την υπογραφή του πρωθυπουργού του κηρύσσει κατάσταση πολιορκίας και αναλαμβάνει προσωπικά τόσο το νομοθετικό όσο και το εκτελεστικό λειτουργήματα, αναστέλλοντας τα άρθρα του συντάγματος που προστατεύουν τα ατομικά δικαιώματα. Μπορεί να παύσει την κυβέρνηση ή να απολαμβάνει της εμπιστοσύνης της βουλής και να διαλύσει την βουλή όταν αυτός αποφασίσει».

Επιπρόσθετα με τα πιο πά-

νω η Ελληνική αστική τάξη κρυμμένη πίσω από την πολιτική του «ήπιου κλίματος» στα πολιτικά πράγματα - πολιτική που επικράτησε με την ανοχή των κομμάτων της αριστεράς - κατόρθωσε να θωρακίσει τους μηχανισμούς της πέρασε μια σειρά από αντεργατικούς και «αντιπρομοκρατικούς» νόμους, ενίσχυσε τους μηχανισμούς καταστολής (ΜΑΤ, αστυνομία κλπ), και τελικά έμπασε την Ελλάδα στην ΕΟΚ και το ΝΑΤΟ και διατήρησε τις Αμερικάνικες Βάσεις.

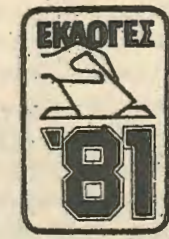
Το «ήπιο κλίμα», εν τω μεταξύ, δεν εμπόδισε την κυβέρνηση Ράλλη να κτυπήσει βάνουσα το εργατικό κίνημα χρησιμοποιώντας τις παλιές τις «τέχνες». Είναι ακόμα νωπή η μνήμη του συμπατριώτη μας Κουμή που δολοφονήθηκε από τους ροπαλοφόρους των ΜΑΤ στις περουνές εκδηλώσεις για το πολυτεχνείο.

Εφτα χρόνια ολέθριας δεξιάς διακυβέρνησης, όμως, σε περίοδο έντονης κρίσης ασάλλωσαν την εργατική τάξη να μην υποκύψει έτσι εύκολα στις νέες αστικές απειλές. Η εμπειρία της 7χρονης Χουντικής διακυβέρνησης εντείνει ακόμα περισσότερο την αποφασιστικότητα της έτσι ούτε οι αλληπάλληλοι πρόσφατοι εμπρησμοί δεν κατάφεραν, όπως έλπιζε η αστική τάξη, να προκαλέσουν σύγχυση ή φόβο στο κίνημα. Αντίθετα προκάλεσαν μια μεγάλη, αυθόρμητη κινητοποίηση των μαζών που κατάλαβαν καλά το νόημα των εμπρησμών.

Χάνοντας όλες τις μάχες η «Νέα Δημοκρατία» βάζει τέρας στο πείραμα της «φωτισμένης» εξευρωπαϊσμένης Δεξιάς, και ξαναγίνεται η γνωστή προδικτατορική Δεξιά; Συσπειρώνει γύρω της όλα τα παλιά της ακροδεξιά στοιχεία κάτω από το μοναδικό σύνθημα του αντικομμουνισμού κι αρχίζει να μιλά για «νέους Λιβάνους» (προεκλογική ομιλία Ράλλη στον Πύργο) αν βγει στην κυβέρνηση ο «μαρξιστής» Παπαντρίου.

Τέλος μπαίνει σε μια νέα εκστρατεία μηχανορραφιών, παρασκηνιακών συμφωνιών και πιέσεων για διχοτομικό κλείσιμο του Κυπριακού σαν τελευταία εκδούλευση προς τους νατοϊκούς συμμάχους της (Αισιοδοξία Μητσοτάκη, πιέσεις για αποδοχή των νέων «ιδεών» Βάλντχαϊμ, ομιλία Μητσοτάκη στη Γ. Συνέλευσή του ΟΗΕ όπου έγινε λόγος για «εχθροπραξίες του 74» αντι για εισβολή και για πρόοδο (!) στις συνομιλίες μετά την υποβολή των διχοτομικών προτάσεων του Ντενκτάς)

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ Π...

Η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ σωστα αναγνωρίζει πως (στα λόγια του Α. Παπαντρίου) «έχει πρωτίτα για τον Έλληνα αυτή τη στιγμή το οικονομικό πρόβλημα... το θέμα του πληθωρισμού, της στασιμότητας των επενδύσεων, του ισοζυγίου πληρωμών, η μείωση του πραγματικού εισοδήματος του» (Συνέντευξη Α.Π στο Βήμα).

Στο πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ περιλαμβάνονται διάφορα μέτρα για την άνοδο του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων. Αναφέρουμε την τιμαριθμική αναπροσαρμογή μεροκαμάτων, μισθών και συντάξεων, τη δραστητική μείωση των φορολογικών βαρών των εργαζομένων και τη φορολογία του πλούτου και την αύξηση των κοινωνικών δαπανών (υγεία, παιδεία κ.λ.π.)

Η πολιτική πίσω απ' αυτά τα μέτρα είναι η «τόνωση της αγοράς και της παραγωγής μέσα από την ενίσχυση της αγοραστικής δύναμης των λαϊκών τάξεων», δηλαδή πιο απλά αύξηση της ζήτησης άρα αύξηση της παραγωγής, άρα πρόσληψη νέων εργατών, νέες επενδύσεις, άρα γενική άνοδος της οικονομίας.

Αυτή η πολιτική, παρόμοια με αυτή του Μιττεράν, της Αριστερής πτέρυγας του Εργατικού Κόμματος Αγγλίας κι άλλων αριστερών ρεφορμιστικών καταστάσεων φαίνεται από πρώτη άποψη να 'ναι σωστή. Σίγουρα μάλιστα είναι πολύ δημοφιλής για τους εργαζόμενους που πραγματικά - όπως δείχνει το παράδειγμα της Γαλλίας - τους ανακουφίζει τουλάχιστο προσωρινά.

Αυτή η πολιτική όμως είναι καταδικασμένη μακροπρόθεσμα σε αποτυχία όσον αφορά το ξεπερασμά της κρίσης γιατί αγνοεί το χαρακτήρα της.

Αν πραγματικά το μόνο πρόβλημα της κρίσης του καπιταλισμού ήταν η μειωμένη ζήτηση (λόγω των χαμηλών μισθών κλπ) τότε οι αστοί θα έχουν λύσει από καιρό το πρόβλημα χωρίς να περιμένουν τους Μιττεράν και Παπαντρίου να το λύσουν.

Η ρίζα της κρίσης βρίσκεται στις αντιθέσεις του καπιτα-

λισμού στο χώρο της παραγωγής που βλάπτει τον ιδιώτη, βλάπτει τη ναμία της αστικής τάξης...

Η πιο π... ΠΑΣΟΚ, αν παραγωγή να ρια των βιομηχανιών κροπρόθεσμο σε βάθαιμα π της κρίσης, π καλέσει την μαζών στην Κ και το έναυσμα η ή και διαδ της δεξιάς.

Γιατί το της πολιτικής χανον να αυξί για να ξαναπ χασαν απο τις σθους και τι κερδών τους, σμος θα πάρει στάσεις ολόκληρη την την άλλη, δεν μήχανον να έσ σα έχασαν θς οικονομία κλε σια τους, φυγε τους ή επενδύ ραγωγικούς τ μαν στη Χιλ Πορτογαλία τ λες άλλες περ

Ηδη οι βι απλόχερες πικ ως και άλλα παρέρχει η δεξί νουν συνεχώς τους στην παρ σμα την ανερ της κρίσης.

Βέβαια ο ΠΑΣΟΚ προκοπήσεις και για την οικει μεις είναι οι σφαιλιστικές Επιχειρήσεις το μεγάλο εισ γωγίκο εμπόρ ορυκτου πλο ναυπηγεία, οι βος, τσιμέντω η φαρμακοβιο μηχανίες εθντ

Η ΕΛΛΑΔΑ

Γράφει ο Δέλτα Μι

Θα φανει το Π.Α.Σ.Ο.Κ. αντάξιο των ιστορικών του ευθυνών;

ΗΓΕΣΙΑ ΠΑΣΟΚ - Δεξιά στροφή

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

το σύστημα παρα-
ζεται στο κέρδος
σκεται στην αδυ-
της τάξης να ανα-
παραγωγικές

Κι είναι πάλι βέβαιο πως αυ-
τα τα μέτρα θα φέρουν μια κυβέρ-
νηση ΠΑΣΟΚ σε σύγκρουση με
τους αστούς ενώ θα ενθουσιά-
σουν κάθε εργαζόμενο.

Το πρόγραμμα όμως δέν κα-
θορίζει ποιες και πόσες εταιρείες
θα κοινωνικοποιηθούν ενώ απο-
τα πιο πάνω πρέπει να υπολογί-
ζεται πως αυτές δεν θα αντιπρο-
σωπεύουν πέρα από το 20-30%
των κεφαλαίων ή της βιομηχανι-
κής παραγωγής πράγμα που αφή-
νει μια κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ στο
έλεος - ουσιαστικά - των βιομη-
χάνων. Αξίζει επίσης να σημειω-
θεί πως μια σειρά από άλλους
στρατηγικούς τομείς δεν είναι
στο πρόγραμμα κοινωνικοποιή-
σεων του ΠΑΣΟΚ.

Σ' ένα άλλο ζωτικό θέμα,
αυτο της αυτοδιαχείρισης σε
σχέση με την κοινωνικοποίηση,
οι δηλώσεις και το πρόγραμμα
της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ δεν ξε-
καθαρίζουν τις προθέσεις μιας
κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ. Αποφεύ-
γουν μάλιστα να απάντουν στις
θριαμβολογίες των αστών πως -
για να δώσουμε ένα παράδειγμα,
- «δεν ενδιαφέρει το ΠΑΣΟΚ
ποιος θα είναι ο ιδιοκτήτης των
μέσων παραγωγής συνεπώς θα
μπορεί να είναι και η ιδιωτική
πρωτοβουλία» (Οικονομικός Τα-
χυδρόμος, 4.6.81).

Η γενικότερη αταξική αντι-
μετώπιση των θεμάτων που αφο-
ρούν το κράτος από την ηγεσία
του ΠΑΣΟΚ (βλέπε άλλες στή-
λες) οδηγούν στο συμπέρασμα
πως δεν εννοείται ο εργατικός έ-
λεγχος των εταιρειών αλλά η
«συμμετοχή» των εργαζομένων
στη διοίκηση των επιχειρήσεων,
πράγμα που αποτελεί μεγάλη υ-
παναχώρηση από προηγούμενες
θέσεις και στερεί από την κοινω-
νία το μόνο τρόπο ξεπεράσματος
της οικονομικής κρίσης και της
εξασφάλισης ενός συνεχούς ανό-
δου του βιοτικού επιπέδου του
λαού.

Αυτο που χρειάζεται η εργα-
τική τάξη κι ο Ελληνικός λαός
σήμερα είναι μια σοσιαλιστική
πολιτική σχεδιοποίηση της οίκο-
νομίας κάτω από τον έλεγχο των
εργαζομένων.

Ενώ μέσα σ' αυτές τις
συνθήκες ο Ελληνικός λαός έχει
ήδη δώσει στην αριστερά κι
ιδιαίτερα στο ΠΑΣΟΚ μια ξεκά-
θαρη εντολή για την συντριβή
της Νέας Δημοκρατίας και το
ξήλωμα των εκμεταλλευτικών,
καταπιεστικών μηχανισμών της
αστικής τάξης, τι κάνουν τα
αριστερά κόμματα;

Το Κ.Κ.Ε. παγιδευμένο στη
θεωρία των σταδίων συνεχίζει
να μιλά για αστικοδημοκρατική
ολοκλήρωση, για δημοκρατική
(όχι Σοσιαλιστική) κυβέρνηση
που θα περιορίσει την ασυδο-
σία των μονοπωλίων και θ' α-
γωνιστεί για την ειρήνη. Μπαί-
νει στη μάχη των εκλογών χωρίς
πολιτικά συνθήματα (εκτός από
την «αλλαγή» την οποία σερβί-
ρουν οι πάντες) προπαγανδίζον-
τας φορτικά το στόχο για
κατάκτηση του 17% των ψήφων,
που θα δημιουργήσει μια ισχυ-
ρη αντιπολίτευση και θα βάλει
τις βάσεις για την ύπαρξη μιας
Δημοκρατικής κυβέρνησης. Α-
ξίζει να σημειωθεί πως στο
εκλογικό του πρόγραμμα ο
μόνος τομέας που προβλέπεται
για εθνικοποίηση είναι η ήδη
εθνικοποιημένη ενέργεια!

Με τις ίδιες κοινοβουλευτι-
κες αυταπάτες - που πριν 8
χρόνια πλήρωναν με αίμα πάνω
από 40,000 Χιλιάδες εργάτες -
τρέφει το εργατικό κίνημα και η
ηγεσία του ΠΑΣΟΚ που έχει
μπει σε ένα ατέλειωτο κατήφορο
υπαναχώρησης και συμβιβασ-
μών για να κερδίσει τη «νομιμό-
τητα» και να μην συγκρουστεί
με τους αστούς και τον Πρόεδρο
τους.

Έτσι στο Κυβερνητικό πρό-
γραμμα του κόμματος αλλάζει η
παλιά θέση για δημοψήφισμα
σχετικά με την έξοδο από την
ΕΟΚ και γίνεται λόγος για
«Ειδική σχέση» και «επανα-
διαπραγμάτευση».

Η θέση που είχε το ΠΑΣΟΚ
ότι «εγγύηση για την αλλαγή
είναι ένα Σοσιαλιστικό Σύν-
ταγμα» (1975) πετιέται στα
σκουπίδια για να αντικαταστα-
θεί με τη θέση πως «μέσα από
το υπάρχον Σύνταγμα μπο-
ρούμε να εφαρμόσουμε το
κοινωνικοοικονομικό μας
πρόγραμμα» (Συνέντευξη Πα-
παντρίου στο Βήμα το Πάσχα).

Εγκαταλείπεται ακόμα η
(ηπιότερη) θέση για αναθεώρη-
ση του Συντάγματος που
υπήρχε στο πρόγραμμα του
1977 ενώ δεν γίνεται κανένας
λόγος για Συνταχτική εθνοσυ-
νέλευση η οποία σύμφωνα με
τον Παπαντρίου του 1975
«ταυτίζεται με τον αγώνα του
λαού μας για το ψωμί του, για
τα στοιχειώδη δικαιώματα
του, για την κυριαρχία του».

Ξεχνώντας τα μαθήματα
μισού σχεδόν αιώνα στην
Ελλάδα και την Χουντική 7ετία
και δεκάδες άλλες εμπειρίες του
παγκόσμιου εργατικού κινήμα-
τος, ο Παπαντρίου μιλώντας
στη βουλή παρουσιάζει το
στράτο σαν «εγγύητη του
Δημοκρατικού πολιτεύματος»!!
Ενώ το κυβερνητικό πρόγρα-
μα του ΠΑΣΟΚ μιλά για
Ενοπλες Δυνάμεις που «έχουν
αφοσιωθεί ολοκληρωτικά

στο καθήκον, στην προάσπι-
ση της εθνικής Ανεξαρτησίας,
στην προστασία των δημο-
κρατικών θεσμών της
χώρας»

Πάνω στο ευαίσθητο για το
Κυπριακό εργατικό κίνημα θέμα
του ΝΑΤΟ και των Αμερικανι-
κών Βάσεων, ενώ το ΠΑΣΟΚ
υποστήριζε πάντα την πλήρη
αποχώρηση (από το στρατιωτι-
κό και πολιτικό σκέλος) και το
γρήγορο ξήλωμα των βάσεων
σαν απαραίτητες προϋποθέσεις
για την εξουσία και τη
σοσιαλιστική αλλαγή, ο
Παπαντρίου βρίσκει τα πιο
κάτω να πει (στην συνέντευξη
του στο Βήμα):

«Στρατηγικός προσανα-
τολισμός του ΠΑΣΟΚ
είναι η αποχώρηση από το
ΝΑΤΟ. Στο ρυθμό υλο-
ποίησης αυτού του στόχου
το ΠΑΣΟΚ θα λάβει
υπόψη του τόσο τις
εξοπλιστικές ανάγκες των
ενόπλων δυνάμεων της
χώρας όσο και την εξάλειξη
του συσχετισμού δυνά-
μεων στο διεθνή χώρο και
ειδικότερα στην περιοχή
μας»

Καμμία ξεκάθαρη αναφορά
(που λείπει κι από το
κυβερνητικό πρόγραμμα) δεν
γίνεται για το πολιτικό σκέλος
του ΝΑΤΟ και όλους τους
άλλους μυστικούς και φανερούς
μηχανισμούς εξάρτησης. Το
πρόγραμμα φτάνει μάλιστα στο
σημείο να μιλά για «οτεγανο-
ποίηση» των βάσεων:

«Θα εξασφαλιστούν οι
προϋποθέσεις ώστε η
λειψυργία τους να μην
αντιστρατεύεται την
εξωτερική πολιτική της
χώρας και να μην βλάπτει
το εθνικό συμφέρον»!!

Στον οικονομικό τομέα το
πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ, παρα-
το γεγονός ότι περιλαμβάνει μια
σειρά από μέτρα που θα
ανακουφίσουν τον Ελληνικό
λαό (βλέπε άλλες στήλες)
αφήνει τους βασικούς στρατη-
γικούς τομείς της οικονομίας και
βιομηχανίας στα χέρια της
ιδιωτικής πρωτοβουλίας (των
καπιταλιστών) πράγμα που
εμποδίζει μακροπρόθεσμα τη
λύση των οικονομικών
προβλημάτων που επισώρευσε
η οικονομική κρίση.

Η απαράδεκτη μυωπική
υπαναχώρηση της ηγεσίας του
ΠΑΣΟΚ φαίνεται τέλος στην
συμμαχία με τον Μαύρο (την
τοποθέτηση του μάλιστα
επικεφαλής του ψηφοδέλιου
επικρατείας του κόμματος).
Παρα το γεγονός ότι το κέντρο
είναι σχεδόν εξαφανισμένο, η
ηγεσία του Π.Α.Σ.Ο.Κ. για να
κερδίσει κεντρικούς ψηφοφό-
ρους, βάζει στους κόλπους του
κινήματος τους Δούρειους
Ίππους της αστικής τάξης, που
σίγουροι πως δεν έχουν καμμία
πιθανότητα διατήρησης των
βουλευτικών τους εδρών

προσκολλούνται σήμερα στο
Π.Α.Σ.Ο.Κ.

Και περνουν αβασάνιστα στο
ψηφοδέλτιο του ΠΑΣΟΚ έστω
και αν πρόκειται — όπως στην
περίπτωση του Μαύρου — για
πρωτεργάτες της περιβόητης
Κυβέρνησης Εθνικής Σωτη-
ρίας που στήριξε στην πρώτη
μεταδικτατορική περίοδο τον
Καραμανλή και την παραδο-
σιακή δεξιά (ο Μαύρος
χρημάτισε ως γνωστόν
υπουργός εξωτερικών) να
οπαδούς του ΝΑΤΟ, της ΕΟΚ
και της λεγόμενης φιλελεύθε-
ρης οικονομίας.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Η εκλογή μιας κυβέρ-
νησης Π.Α.Σ.Ο.Κ. αυτοδύ-
ναμης ή σε συνεργασία με
άλλες δυνάμεις, θ' ανοίξει
ένα νέο κεφάλαιο στην ι-
στορία του Ελληνικού ερ-
γατικού κινήματος. Παρα-
τη δεξιά στροφή της ηγεσί-
ας, οι μάζες θα αντιμετωπί-
σουν μια κυβέρνηση
Π.Α.Σ.Ο.Κ σαν το σύνθημα
για δυναμικές κινητοποιή-
σεις για λύση των προβλη-
μάτων τους από τους
εκπροσώπους τους στην κυ-
βέρνηση.

κινητοποίηση κι η αγωνι-
στική διάθεση της εργατι-
κής τάξης - που είναι η μόνη
δύναμη που μπορεί να αντι-
παραβληθεί στην αντιπίθε-
ση των αστών - χρειάζεται
η ενότητα των αριστερών
κομμάτων ΠΑΣΟΚ και
Κ.Κ.Ε: ενότητα στην πράξη
και στη βάση. Ενότητα πά-
νω σ' ένα σοσιαλιστικό
πρόγραμμα που να μπορεί
να βγάλει την οικονομία
και την κοινωνία από το α-
διέξοδο.

Αν δεν γίνει αυτο — και
το πιθανότερο δυστυχώς,
αν κρίνουμε από τα λάθη
της ηγεσίας των κομμάτων
της αριστεράς κι ιδιαίτερα
του ΠΑΣΟΚ, είναι πως δεν
θα γίνει, — προβάλλει η πι-
θανότητα πρόκλησης πολι-
τικής κρίσης, με τον
εξαναγκασμό σε παραίτη-
ση της Κυβέρνησης Π.Α-
Σ.Ο.Κ. από τον
Καραμανλή, σε περίοδο
νοοική για τη Νέα Δημοκρα-
τία, όταν οι μάζες θα έχουν
απογοητευτεί από την αδυ-
ναμία των εκπροσώπων
τους να λύσουν τα βασικά
τους προβλήματα.

Κάτω απ' αυτές τις
προϋποθέσεις είναι πιθανή
η διαδοχή μιας κυβέρνησης
Π.Α.Σ.Ο.Κ. από μια δεξιά
κυβέρνηση. Αναμφίβολα,
όμως, μέσα από τέτοιες εμ-
πειρίες συγκρούσεων και
μέσα από ένα συνεχές τε-
στάρισμα των ηγεσιών
των αριστερών κομμάτων,
μέσα σε αυτές τις κρίσιμες
συνθήκες θα απορριφθούν
οι κοινοβουλευτικές ψευδαι-
σθήσεις κι οι θεωρίες των
«ειρηνικών» περασμάτων
στο Σοσιαλισμό σε πλατεία
κλίμακα μέσα στους κόλ-
πους των αριστερών κομ-
μάτων και οι Μαρξιστικές
ιδέες θα επικρατήσουν σαν
η μόνη πειστική και ρεαλι-
στική διέξοδος στη λύση
των προβλημάτων που μα-
στιάζουν όχι μόνο την ελλη-
νική κοινωνία αλλά
ολόκληρη την Υφήλιο.

Δέλτα Μ.

ΤΑ ΚΟΜΙΚΣ

Βαβέλ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΚΟΜΙΚΣ (ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ) • ΤΕΥΧΟΣ 2 • ΜΑΡΤΙΟΣ 1981 • ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 60

Γράφει ο Σ. Παύλου

Τα Κόμικς (αχέδιο-ιστορίες) είναι η ένωση της εικόνας με το λόγο (ενσωμάτωση της εικονικής και της φιλολογικής γλώσσας). Η ένωση αυτή παράγει ένα καινούργιο γλωσσικό κώδικα. (1)

Τα κόμικς έχουν μια δική τους εκφραστική αυτονομία παρ' όλο που έχουν δεχτεί επιρροές από όλες τις μορφές τέχνης (κύρια στην αρχή από το θέατρο και στην εξέλιξη από τον κινηματογράφο). Στην εξέλιξη επηρέασαν κι αυτά άλλες μορφές τέχνης.

«Οπισθόροπος» τα κόμικς εκφραστικά έχουν μια αυτονομία και μια δική τους «γλώσσα» που τους δίνει ένα χαρακτήρα ξεχωριστό απ' το λόγο κι απ' την εικόνα (τα δύο στοιχεία απ' τα οποία αποτελούνται). Είναι δηλαδή ένα δημιούργημα της φαντασίας και της ερμητικότητας που όπως το μυθιστόρημα αφηγείται φανταστικά πράγματα, όπως ο κινηματογράφος χρησιμοποιεί τη διάδοξη των εικόνων, όπως το θέατρο χρησιμοποιεί τη διαλογική δράση, όπως η ζωγραφική χρησιμοποιεί την εκφραστική ικανότητα του σχεδίου, χωρίς όμως να εξαρτάται άμεσα απ' αυτές τις μορφές τέχνης, ενω αντίθετα πολλές φορές προκαταβάλλει την εξέλιξη τους». (14)

Τα κόμικς ανήκουν στο χώρο της λεγόμενης μαζικής κουλτούρας. Γίνονται με μαζική αναπαραγωγή και απευθύνονται στις πλατείες μάζες μεγάλων και μικρών. Τα κόμικς γεννιούνται σαν μέσο μαζικής επικοινωνίας και με βάση αυτό το χαρακτηριστικό προχωρούν στην ανάπτυξη τους.

Από την αρχή του ξεκινήματός τους (τελευταία δεκαετία του 19ου αιώνα στα μεγάλα δημοσιογραφικά συγκροτήματα - με μεγάλη κυκλοφορία - του Pulitzer και του Hearst στην Αμερική) είναι δεμένα με τις εφημερίδες (σαν παραρτήματα τους). Στην εξέλιξη θα εκδίδονται και σε αυτοτελή περιοδικά, βιβλία και σειρές (12,13). Η παραγωγή και η διάθεση των κόμικς βρίσκεται στα χέρια εκδοτικών επιχειρήσεων και δεν μπορεί να ξεφύγει από την λογική του κεφαλαίου. Οι δημιουργοί των κόμικς είναι από την αρχή μπλοκαρισμένοι και συνθλιβόμενοι μέσα στην τη λογική και στους όρους και τις οδηγίες των εκδοτικών επιχειρήσεων έτσι που η ανεξάρτητη έκφραση και δημιουργία να μη μπορούν να αναπτυχθούν.

Ταυτόχρονα οι εκδοτικές βιομηχανίες επέβαλαν τον καταμερισμό εργασίας στη δημιουργία των κόμικς για να προωθήσουν καλύτερα τα προϊόντα-κόμικς στην κατάναλωση. Έτσι έχουμε επανάληψη και βιομηχανοποίηση της παραγωγής των κόμικς.

Η παραδοσιακή αριστερά στην αρχή καταδίκασε τα κόμικς ως αλλοτριωτικά αποπροσανατολιστικά και αστικά (3). Η στάση αυτή της παραδοσιακής αριστεράς εμπόδισε την δημιουργία και ανάπτυξη των προοδευτικών κόμικς.

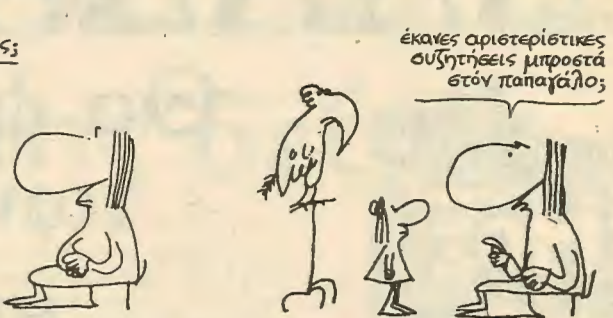
Δεν κατάλαβε ότι δεν είναι καταδικασίμο αυτό τούτο το κόμικς αλλά η ιδεολογική χρήση που του γίνεται. Γιατί ένα είδος δεν μπορούμε να το κρίνουμε από τη χρήση που του γίνεται αλλά από τις δυνατότητες που έχει. Και το ερώτημα που μπαίνει είναι: Έχουν δυνατότητες προοδευτικές τα κόμικς; Μπορούμε μ' αυτά να ξυπνήσουμε, να κριτικάρουμε, να πολεμήσουμε τις αντιδραστικές καταστάσεις όπως και με τις άλλες μορφές τέχνης; Και αν η απάντηση είναι ναι τότε μπαίνει το θέμα της δημιουργίας προοδευτικών κόμικς παράλληλα με την προσπάθεια αλλαγής του περιεχομένου και της μορφής τους.

Πράγματι στα κόμικς που συνήθισα να βλέπουμε υπάρχει μια φασιστική νοοτροπία. Μέσα από τα Μίκυ-Μάους, το Σούπερ-μαν, το Κάπταιν-Αμερική προωθείται ο αποπροσανατολισμός, η αλλοτρίωση, και η παθητικοποίηση του αναγνώστη και αναπαράγεται η αστική ιδεολογία και όλο το εποικωδόμημα των αξιών της.

Η προβολή της βίας, της λατρείας για δύναμη και για χρήματα, της ρατσιστικής και εθνικιστικής ιδεολο-

γίας, η περιφρόνηση των μειονοτήτων, των λαών του τρίτου κόσμου και των κατώτερων στρωμάτων είναι μερικά από τα στοιχεία που απαρτίζουν την ιδεολογία των κόμικς που δείχνουν πόσο βασικό ρόλο παίζουν στη κακή διαμόρφωση της ψυχοκοινωνικής συνείδησης των ατόμων. Όσο δε για την εικόνα της γυναίκας που προβάλλουν αυτά είναι είτε η εικόνα της χαζής γυναίκας, ή της ανόητης όμορφης γατούλας, είτε η εικόνα της δυναμικής γυναίκας που σκοτώνει ή εξοντώνει όπως οι άντρες. Όταν τα πράγματα οξύνονται ή διακυβεύονται σοβαρές εξελίξεις τα αστικά κόμικς αφήνουν την έμμεση προπαγάνδη και στρατεύονται ολοκάθαρα (π.χ. στην Γερμανία του μεσοπολέμου τα ναζιστικά κόμικς προβάλλουν την ανάγκη ενός Μεσσία που θα έσωζε την Γερμανία (Χίτλερ) στην Αμερική κατά τη διάρκεια του Κορεατικού πολέμου τα κόμικς έπαιζαν ένα βασικό προπαγανδιστικό ρόλο. Το ίδιο και κατά τη διάρκεια του βιετναμικού πολέμου (ενάντια στους βρωμερούς κίτρινους). Αυτή ήταν και είναι η χρήση των κόμικς από την άρχουσα ιδεολογία της αστικής τάξης.

Όμως αργότερα και παράλληλα μ' αυτή την χρήση ξεκίνησαν προοδευτικές που δημιούργησαν κόμικς με κριτικό περιεχόμενο (σερι-νουαρ) άλλες φορές ανατρεπτικό, που δημιούργησαν κόμικς που προβάλλαν τον αγώνα ενάντια στο ναζισμό. (Ευρώπη-δευτερός παγκόσμιος πόλεμος) και στον ιμπεριαλισμό (χώρες του τρίτου κόσμου - Αγγόλα, Χίλη, Κίνα) (3).

Απο το περιοδικό Βαβέλ

Και το ότι δεν το είδε έτσι από την αρχή η παραδοσιακή αριστερά ίσως να εξηγείται και από το γεγονός ότι τα κόμικς είναι ένα ισχυρό όπλο κριτικής σάτιρας, ειρωνίας αλλά κυρίως σαρκασμού που δεν τα ήθελε εξ αιτίας της σοβαροφάνειας της και της μη θέλησής της να χρησιμοποιήσει ένα όπλο με τέτοιες ικανότητες γιατί λίγο πολύ είχε δεχτεί τους κανόνες πάλης και τους κανόνες του παιχνιδιού που ο αντίπαλος (ο αστισμός) είχε επιβάλει.

..... ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Στην Ελλάδα τα πρώτα κόμικς δημιουργούνται κοντα στο 1930. Δεν είναι καθόλου τυχαίο που την ίδια εποχή αρχίζουν να εκδίδονται αστυνομικά βιβλία και περιοδικά (Μάσκα) καθώς και βιβλία με αισθηματικά μυθιστορήματα και παραμερίζονται τα μυθιστορήματα της ληστρικής παραφιλολογίας και τα άλλα ηθογραφικά και λαϊκά αναγνώσματα. Έχουμε πια και στην Ελλάδα την ολοκλήρωση της αστικοποίησης, στο κοινωνικοπολιτικό επίπεδο, τις μεγάλες πόλεις στο δημογραφικό επίπεδο, την μικροα-

«Κούρος», «Παντέρμα», «Ιδεοδρόμο» και «Ελληνικά Κόμικς» (Ο μικρός δημοκράτης - ο «πιτσιρικός φάντασμα» στην αντίσταση και άλλες συναρπαστικές περιπέτειες), τα περιοδικά του Ηλία Πολίτη «Μαύρο γαρύφαλο» και «Ροι» έμμενη έκδοση τέχνης» και το περιοδικό «Κολούμπρα-φαντασμαγορικά κόμικς». Ξεχώρισαν οι κομικαδόροι Ηλίας Πολίτης, Λάγανος Ζήκος και Νίκος Λυμπερ. (όπουλος).

Σ' αυτοτελή βιβλία Ηλία Πολίτη: «-273 C +Ti» και εκδ. Ελευθέρος τύπος «Φρίξα η νυπενής προγκίπισσα του χάους», εκδ. της μη άμεσης επανάστασης. Επίσης τα πολυωραία κόμικς που ανασημοσιεύτηκαν πριν 3 χρόνια από παλιές εφημερίδες με επιμέλεια Νίκου Πλατή: α) Σταμάτη Πολενάκη: Πίπης Πάπιας εκδ. Κολούμπρα και β) Τάκης ο Κουκουκός εκδ. Κολούμπρα. Το κόμικς αυτό δημοσιεύεται για δυο συνεχόμενα χρόνια (1946-1947) στον Κυριακάτικο «Ριζοσπάστη» μέχρι την απαγόρευση της κυκλοφορίας του. Βασικό του θέμα η παρωδία

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ - ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

1. Αδωνη Κύρου-Δημήτρη Παναγιωτάτου: Για μια επαναστατική παρατέχνη εκδ. Πλειάς Αθήνα 1976
2. Δημήτρη Παναγιωτάτου: Τα Κόμικς. Μια ιστορική-ιδεολογική αναδρομή, Περίοδ. αρ. 37, 1976, σελ. 39.
3. Αντώνη Γκίκα: Τα κόμικς στην υπέρβαση της αντιφασιστικής συνείδησης, Περίοδ. αρ. 37, 1976 σελ. 40.
4. Βαγγέλης Κοτρώνης: Πως καλλιεργείται η νοοτροπία να πατάς πάνω σε πτώματα. (Κριτική των MARVEL COMICS) Περιοδικό Ιδεοδρόμο αρ. 6, 1978, σελ. 13-14
5. Βαγγέλης Κοτρώνης: Κολούμπρα, μια λαβερμένη ιδεολογικά προσπάθεια στο χώρο των κόμικς. Περιοδικό Ιδεοδρόμο αρ. 7, 1978 σελ. 16
6. Νίκος Πλατής: Η μικρή εικονογραφημένη εξομολόγηση, περ. Ιδεοδρόμο αρ. 6, 1978, σελ. 8
7. Νίκος Πλατής: Η γυναίκα μέσο από τα κόμικς, περ. Κολούμπρα αρ. 3-4, 1978 σελ. 10

...Ο ΦΑΥΛΟΣ ΚΥΚΛΟΣ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ:
...Ένας Άγγλος λεγεωνάριος, ο Ρίτσαρντ Στάφφορντ, υπερασπίζεται λυσσαλέα τα "πάτρια χρώματα της μητέρας Γαλλίας" από τους "κιτρινομούρηδες" Βιετναμέζους εισβολείς... (πρόκειται για το Ντιέν-Μπιεν-Φου): (Περιοδικό "ΔΡΑΣΙΣ" τεύχος Νο 17).-

Καταιγισμός Καταναλωτικών Κόμικς

Τα τελευταία 20 χρόνια σημειώθηκε μια ανοδική πορεία του πολιτικοποιημένου (συνειδητά ή ασυνειδητά, άμεσα ή έμμεσα) κόμικς, που πάει παράλληλα με διάφορες μελέτες που άρχισαν να γράφονται που μελετούν τα κόμικς ως αισθητικά, σημειολογικά, ψυχχαναλυτικά και κυρίως κοινωνικά.

Το νέο κίνημα στα κόμικς άρχισε από στενούς κύκλους διανοομένων που πειραματίστηκαν με τις νέες δυνατότητες αυτού του είδους. (Ειδικά το αντέργκρουντ κίνημα στην Αμερική και την Ευρώπη) σιγά-σιγά το νέο είδος κόμικς ανοίγεται προς τα έξω ακόμα πιο πολύ νέα άτομα, ομάδες και έντυπα το κάλλιεργουν, οξύνει την πολιτική και κοινωνική του κριτική, αγκαλιάζει καινούργια θέματα (γυναικείο κίνημα, καθημερινή ζωή, ερωτική απελευθέρωση κ.λ.π.)

Όλα αυτά δείχνουν το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουμε στο θέμα των κόμικς. α) ανελέητη κριτική στα αντιδραστικά κόμικς β) ενίσχυση των προοδευτικών για τη δημιουργία κόμικς ενάντια σε κάθε καταπιεστική ιδεολογία.

στικοποίηση ενός τμήματος του πληθυσμού και έτσι έχουμε και τις πρώτες προσπάθειες παραγωγής σύγχρονης μαζικής κουλτούρας. Όμως τα περισσότερα κόμικς που κυκλοφορούν στην Ελλάδα είναι μεταφράσεις ξένων. Είχαμε και έχουμε μια πλημμυρίδα από τέτοια έντυπα κυρίως αμερικάνικα που εκτός από την αμερικανική Πολιτική προπαγάνδα προώθησαν στο λαό και τα αμερικάνικα πρότυπα και αξίες (10,11). Ανάλογα με τις πολιτικοκοινωνικές εξελίξεις και το επίπεδο της ταξικής πάλης διαλέγανε τα ανάλογα κόμικς για να μεταφράσουν (ή δημιουργήσουν) ανάλογα (από ελληνες κομικαδόρους). Όλα αυτά σεβρίδουν σε εκατομμύρια αντίτυπα την αλλοτριωτική τους ιδεολογία (κυρίως στα παιδιά).

Στα τελευταία χρόνια είχαμε πολλές προσπάθειες για την δημιουργία κόμικς στην Ελλάδα με προοδευτικό περιεχόμενο και για μεταφράσεις προοδευτικών κόμικς από το εξωτερικό. Πρωτεύοντα ρόλο έπαιξαν σ' αυτό το θέμα τα περιοδικά του Λεωνίδα Χριστάκη

της «απελευθέρωσης» που παιζόταν από τους «συμμάχους» Αγγλοαμερικάνους και τους ταγματσαφάλας πρώην συνεργάτες των γερμανών κατακτητών.

ΤΟ ΒΑΒΕΛ - ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΚΟΜΙΚΣ

Ένα ξεχωριστό έντυπο που προωθεί το σωστό και καλό κόμικς στην Ελλάδα είναι το περιοδικό Βαβέλ που ξεκίνησε το Φλεβάρη του 1981. (Πρακτόρευση στην Κύπρο Βιβλιοπωλείο Οχτωριανό). Με μεταφράσεις (κυρίως) εξαιρετικών ξένων κόμικς και δημοσίευση σχεδίουστων από Έλληνες κομικαδόρους τα κόμικς του περιοδ. Βαβέλ σαρκάζουν και κριτικάρουν θέματα της σύγχρονης καθημερινής ζωής, πολιτικές καταστάσεις και προβλήματα (γυναικείο ζήτημα, ερωτική ζωή κ.λ.π.). Κι ακόμα δημοσιεύει θεωρητικά κείμενα γύρω από το θέμα κόμικς.

8. Νίκος Πλατής: Από το μικρό Μπιμπικό στο Πινκ-Μάους, περ. Αντι αρ. 115 σελ 38
9. Σούλα Παναγιωταπούλου: Κόμικς μια νέα μορφή αλλοτρίωσης (απόκομα άρθρου)
10. Α. Ματλαρ - Α. Ντορφαν: Ντόναλντ ο απατεώνας ή η διήγηση του Ιμπεριαλισμού στα παιδιά εκδ. Ιψίλον Αθήνα 1979
11. Προοδευτικός Κινηματογράφος: Κριτική στα κόμικς τεύχος 3-4, 1979, σελ. 42-68
12. Σ.Σ.Τ.: Τα Κόμικς και η γλώσσα τους - ξεκινώντας από την ιστορία, περ. Βαβέλ αρ. 1, σελ. 40
13. Σ.Σ.Τ.: Τα κόμικς και η γλώσσα τους. Το Yellow Kid και τα πρώτα κόμικς, περ. Βαβέλ αρ. 2 σελ. 28
14. Σ.Σ.Τ.: Τα κόμικς και η γλώσσα τους - Σχέσεις και επιρροές περ. Βαβέλ αρ. 3 σελ. 49
15. Σ.Σ.Τ.: Τα κόμικς και η γλώσσα τους - Η δημιουργία και η παραγωγή περ. Βαβέλ αρ. 4 σελ. 39
16. R. CLYBURN: Για μια σημειολογία των κόμικς περ. Βαβέλ αρ. 5 σελ. 38
17. Σ.Σ.Τ.: Τα κόμικς και η γλώσσα τους - πρωτοπορεία και μαζική κατάναλωση περ. Βαβέλ. αρ. 7 σελ. 40

ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ;

Παραδοσιακά αυτοί που υποφέρουν από το Ρατσισμό είναι οι λαοί του τρίτου κόσμου. Οι Άραβες, οι αφρικάνοι κλπ. Ρατσιστές οι «προηγμένοι» λαοί, αντικείμενα του ρατσισμού οι «υπανάπτυχτοι».

Οι Κύπριοι υποφέρουν από τον ρατσισμό όποτε έρχονται σε επαφή με τους «προηγμένους» αυτούς λαούς. Οι Κύπριοι της Αγγλίας, π.χ. είναι οι περιφρονημένοι της Αγγλικής κοινωνίας όπως οι μαύροι ή οι ινδοί. Οι Κύπριοι φοιτητές στην Ευρώπη συναντούν σήμερα όλο και περισσότερες δυσκολίες στις σπουδές. Πολλοί υποχρεώνονται να τα παρατήσουν γιατί οι εξετάσεις γίνονται πιο δύσκολες ή γιατί το κόστος σπουδών μεγα-

λώνει. Τις ίδιες περίπου δυσκολίες συναντούν οι Κύπριοι εργαζόμενοι και φοιτητές στην Ελλάδα παρατηρώντας την Εθνική συγγένεια.

Οι Κύπριοι ακόμα υπομένουν τον ρατσισμό στον ίδιο τους τον τόπο. Από τους ξένους στρατιώτες προς τους οποίους παρέχουν ένα σωρό υπηρεσίες, από πορνεία μέχρι διατροφή κλπ. Από τους τουρίστες στους οποίους παρέχουν τα ίδια. Ο μέσος Κύπριος είναι για αυτούς το «εξηρηθετικό» στη καλύτερη περίπτωση γκαρσόνι. Λίγο κλεφταρας, λίγο φαλλοκράτης, λίγο αγροίκος, λίγο φιλόξενος και ανοιχτόκαρδος στοιχείο όλα μιας όχι πολύ μακρινής «βαρβαρής παράδοσης». Προσπαθεί όμως ο καύμενος

να τα ξεπεράσει, και να μειωθεί όσο μπορεί τον «Ευρωπαϊκό» πολιτισμό. Και τον μμείται και στον ρατσισμό!

Όχι ότι γίνεται ρατσιστής εναντίον των Ευρωπαίων. Αυτοί φέρνουν λεφτά, στο κάτω - κάτω. Απλώς τους ειρωνεύεται λίγο - ειρωνεία του πληρωμένου εγωισμού.

Είναι όμως ρατσιστής εναντίον των «αραπάδων» και των «μαύρων».

Ο ρατσισμός είναι στοιχείο της αστικής ιδεολογίας και υπήρχε επομένως στη συνείδηση των Κυπρίων από πριν. «Τον Αράπη κι αν ασπρίσεις...» έλεγαν κι οι πρόγονοί μας. Όμως παρέμενε ένας ρατσισμός ιδεών γιατί δεν υπήρχε επαφή με τους

λαούς του τρίτου κόσμου.

Τώρα υπάρχει κι αυτή. Η μετανάστευση Κυπρίων στις Αραβικές και αφρικάνικες χώρες και η μετανάστευση λίγων ξένων εδώ έκανε τον ρατσισμό των Κυπρίων υλική προπαγάνδα.

Ετσι πέρσι όταν γεννήθηκε το ζήτημα των Ινδών εργατών οι οποίοι ενοχλούσαν τους Κυπρίους εργάτες με τη χαμηλή μισθοδοσία τους, οι συντεχνίες δεν είπαν να εξισωθούν οι μισθοί, είπαν να φύγουν οι πλεονάζοντες ξένοι. Όταν οι λίγοι αφρικάνοι φοιτητές που υπάρχουν εδώ, θέλουν να βρουν νόμιμα δουλειά τους απαγορεύεται κι όταν δεν μπορούν να πληρώσουν τα διδάχτρα τους διώχνονται. (Όπως ακριβώς

κι οι Κύπριοι φοιτητές στις άλλες χώρες). Όταν η εξαθλίωση στην Ινδοκίνα έσπρωξε χιλιάδες γυναίκες στη πορνεία, μερικές από τις οποίες έφτασαν εδώ; έφταιξαν αυτές κι όχι οι έμποροι σαρκοφύλων και ξένοι. Κι όταν δημιουργήθηκε θέμα τις έδωξαν (όσες χρειάζονταν) αντι να τους βρουν μια καλή δουλειά.

Ο Λιβανικός πόλεμος οδήγησε επίσης πολλούς πρόσφυγες εδώ. Οι φτωχοί «ενοχλούσαν» από την αρχή και συνεχίζουν φυσικά. Οι λεφτάδες έγιναν στην αρχή δεχτοί μ' ανοιχτές αγκάλες αλλά φαίνεται ότι τώρα ενοχλούν κι αυτοί γιατί συναγωνίζονται ντόπιους αστούς. Έτσι τα μέσα μαζικής επικοινωνίας στη σελ. 8

Ένα «αντισοβιετικό»-«αντισοσιαλιστικό» «αντεπαναστατικό» ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Το αεροπλάνο ήταν ένα «Μποϊνγκ» παλαιού τύπου. Σπρωχνόμαστε να μπούμε από την πίσω πόρτα μήπως και καταφέρουμε να πιάσουμε καμια θέση μακριά από τα φτερά του.

Η ατυχία όμως ήταν φιλενάδα μου. Δεν μπορούσα να δω τίποτε κάτω. Εβρισα μέσα μου «γιατί τα αεροπλάνα νάχουν φτερά»; κι αφοσιώθηκα να χαζεύω το εσωτερικό του σκουλικίου. Στη μύτη του οι πιλότοι χαχάνιζαν σαν να επρόκειτο να οδηγήσουν ποδήλατο.

Όταν έκλεισαν τη πόρτα της καμπίνας αναψυκτικού είπα «NO SPOKING» Το σιδερένιο πουλι αναστέναζε δυνατά κι όταν βρέθηκε στον αέρα αρέστηκε στο να ψιθυρίζει ένα απαίσιο βουητό.

Περάσαμε ήδη το Βόσπορο και κατευθυνόμαστε προς το Βουκουρέστι - πρωτεύουσα της σοσιαλιστικής δημοκρατίας της Ρουμανίας.

Στις 10 και 30' το σιδερένιο πουλι κατέβασε τα πόδια του και έγερσε με τη μύτη προς τα κάτω. Το πικτό σκοτάδι μας κατάπιε με ταχύτητα.

Μετά από τρεις ώρες ταξίδι αναπνεύσαμε ζεστό αυγουσιτιάτικο ρουμανικό αέρα. Μια σπάνια ηρεμία βασιλεύει παντού.

- Τι γυρεύει εδώ ο στρατός; ρώτησε κάποιος ηλικιωμένος.

- Εδώ όλα είναι στρατός! είπε κάποιος που παρατηρούσε την κούραση του έ-

δειχνε ορεξη για να καγχάζει. Το πρώτο τσίμπημα στη καρδιά. Τόνοιωσα έτσι όπως «νοιώθεις» τη σκιά κάποιου που σε ακολουθεί από πίσω. Κι' αυτό μ' ακολουθούσε παντού ... Στο στρατοκρατούμενο αεροδρόμιο του ΟΤΟΠΕΝΙ στο Βουκουρέστι. Γιατί το σος στρατός; Παντού στρατιωτικοί. Μόνο οι εργάτες με την τραγιάσκα μάζευαν βαριεστημένοι τις βαλίτσες. Ποιος ξέρει πόσα χρόνια τις μάζευαν έτσι...

Στο πούλμαν μπήκε ο οδηγός.

- Ε-λλη-νες; είπε σχεδόν τέλεια, κι άφησε ένα πλατύ χαμόγελο να φανεί στα φώτα του διαδρόμου.

Νο, Κύπριοι ... απάντησαν μερικές φωνές.

Ω! Σιήμπρε! χάρηκε αυτός.

Yes, Yes απάντησαν οι άλλοι.

Η ξεναγος μας ήταν ελληνίδα. Πολιτικός πρόσφυγας από τον εμφύλιο πόλεμο στην Ελλάδα. Γεννήθηκε στη Ρουμανία. Μιλούσε πολύ ...

Ένας πελωριος Λένιν στεκόταν μετά την αψίδα του Θριάμβου. Στο σκοτάδι, μέσα στην μαύρη του καπαρντίνα έδειχνε θυμωμένος ... Ίσως να εφταιγε η βροχή που έπεφτε από ψηλά...

Την επομένη ξεκινήσαμε για τα Καπράθια Όρη. Για κακή μου τύχη δεν περάσαμε από το σημείο του Λένιν. Η πυκνή αβρία βλάστηση των βουνών μόλις που καταφέρνε να

μου τραβήξει την προσοχή.

- Κοιτάξετε δάση μουρμούρισε κάποιος. Και δεν έχουν χαρτί υγείας!

Το στέλλουν στην Πολωνία! κάγχασε ο ίδιος της πρώτης νύχτας.

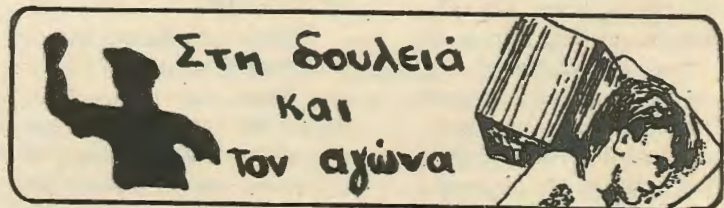
- Μα είναι απαράδεκτο! φώναξε κάποιος επιχειρηματίας. Το πούλμαν ήταν σχεδόν γεμάτο με δεξιούς. Είχαν αδικό;

Κι' όμως τα δάση ήταν απέραντα. Και δεν ήταν μόνο το χαρτί υγείας. Ήταν το κρέας που δεν υπήρχε... Ήταν οι ουρές έξω από τα καταστήματα απ' όπου περνούσαμε ήταν μια μελαγχολία που συνόδευε το περιβάλλον και τους ανθρώπους, ήταν τ' αγέλαστα πρόσωπα των ανθρώπων.

Αυτό το τελευταίο μου ισοπέδωσε κάθε διάθεση. Δεν είδα ανθρώπους να γελούν. Εδώ δεν υπάρχει ο καπιταλισμός για να τους χαζέψει με την κατανάλωση και να τους επιτρέψει ένα χαμόγελο που δεν είναι δικό τους. Κι' όμως δεν γελοούσαν! Στην κυριολεξία, επαναλαμβάνω, δεν ήταν χαρούμενοι για τίποτε. Ούτε για μια στιγμή!...

Το πούλμαν σταμάτησε στην πλατεία του Μρασοβ. Το μεγαλύτερο τουριστικό κέντρο.

Μόλις κατέβηκα κάτω με γάζωσε ένα πολυβόλο... Το κρατούσαν μερικοί ξυπόλητοι πιτσιρίκοι. Μου έριχναν «σφαίρες» δίνοντας μου «ΛΕΙ» (το νόμισμα) ζητώντας πίσσες (Πίσσες!). Δεν ήθε-

λα να το πιστέψω όπως δεν ήθελα να το γράψω. Με 10 ΛΕΙ ζητούσαν μια πίσσα ... Δέκα «ΛΕΙ» είναι περίπου 7 σελίνια.

Μας προειδοποίησαν να προσέχουμε από την μαύρη ορα. Μέχρι να φύγουμε την πάτησαν δυο τρεις. Το δολλάριο αν και ... ιμπεριαλιστικό είναι ο ρυθμιστής των πάντων.

Προσπάθησα να ρωτήσω μερικά πράγματα τη ξεναγο. Αποφεύγε όπως ο διαολος το λιβάνι. Οπως...

- Ποιοι έχουν αυτές τις περίφημες βίλλες δεσποινίς...

- Είναι ιδιωτικές παιδιά!

- Ποιοι μπορούν να έχουν δεσποινίς...

Όλοι παιδιά...

- Πόσες εφημερίδες βγαίνουν δεσποινίς ...

Εφτα παιδιά

- Ποιος τις βγάζει δεσποινίς ...

- Το κράτος παιδιά...

- Γιατί μόνο το κράτος δεσποινίς...

- Είναι η κυβέρνηση παιδιά ...

- Δεν δικαιούται άλλος δεσποινίς;

- Όχι παιδιά ...

- Και η Πολωνία δεσποινίς;

- Α! εκεί τώρα ...

Όταν το Μποϊνγκ κατέβηκε στη Λάρνακα δεν με συνόδευαν πια οι απορίες που πήρα μαζί μου. Όταν στέκεσαι στην ουρα για ένα τέταρτο ψωμί, όταν το γάλα είναι λιγοστό, όταν τα παιδιά ζητιανεύουν πίσσες, όταν οι άνθρωποι δεν μπορούν να

χαμογελάσουν, τότε και δεν πάει καλά. Τότε φτιάχνεται ίσως μια Αλλυλεγγύη. Διότι δεν έχουν δικαίωμα να μιλούν για σοσιαλισμό αυτοί που τον παραμορφώνουν. Αυτοί που θυσιάσαν τον Άνθρωπο και την εργατική τάξη για τη λέξη «σοσιαλισμός». «Σοσιαλισμός» χωρίς νόημα, χωρίς δημοκρατία. Είναι ένα έγκλημα! «Σοσιαλισμός» χωρίς χαμόγελο! Αν είναι δυνατόν!

Το όραμα θυσιάστηκε για το σύνθημα. Κι' αυτοί που θα τόκτιζαν θυσιάστηκαν για τους πολυθρόνους.

«Η κριτική έχει μαδάσει τα φανταστικά λουλούδια που σκέπαζαν τις αλυσίδες, όχι για να φοράει ο άνθρωπος τις αλυσίδες χωρίς καμια φαντασίωση ή παρηγορία, αλλά για να αποτινάξει τις αλυσίδες και να δρέψει τα πραγματικά λουλούδια»

ΚΑΡΛ ΜΑΡΞ

Γι' αυτούς που θα βιαστούσαν να με πουν αντεπαναστάτη, αντισοσιαλιστή, αντικομμουνιστή, πράχτορα του ιμπεριαλισμού, με την ίδια ευκολία που κάποιος τους πέρασαν τις παρωπίδες χωρίς να καταλάβουν. Όταν τα συνθήματα δολοφονούν την κριτική, οι παρωπίδες μετατρέπονται σε αλυσίδες... Κι οι αλυσίδες του δογματισμού είναι διπλωκλωμένες.

Γ. Τζιβάς
Από το ταξίδι στην Ρουμανία τον
Αύγουστο του 1981

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΣΕΡΤΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΕΡΔΙΘΕΙ!

Οποιαδήποτε αμφιβολία για τα αίτια και τον ηθικό αυτουργό της θυματοποίησης του χρονογράφου των «Νέων» κ. Γ. Ξενοφώντος - Σέρτη πρέπει πια να έχει παραμεριστεί μετά την καταχώρηση

στο Ανώτατο Δικαστήριο - όπου προσέφυγε για να ακυρώσει τη διαθεσιμότητα του ο Σέρτης - της επιστολής που έστειλε ο Υπουργός Παιδείας στην Επιτροπή Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας και στην οποία διαφαίνεται ότι το «Δημό-

σιο Συμφέρον» το οποίο επεκαλέστηκε η Επιτροπή ήταν η συστηματική συνεργασία του Σέρτη στα «Νέα».

Η επιστολή αποδεικνύει τέλος πως η διαθεσιμότητα επιβλήθηκε στην Επιτροπή από το Υπουργι-

κο Συμβούλιο μέσω του Υπ. Παιδείας.

Έτσι πρέπει να 'ναι πια ξεκάθαρο στον καθένα κι ιδιαίτερα σ' όλους τους κρατικούς Υπαλλήλους πως η μάχη του Σέρτη είναι και δική μας μάχη. Μάχη για να διαφυλαχτούν τα - μηδαμινά - πολιτικά δικαιώματα που μας παρέχει το αστικό δικαιο και που έρχεται η ίδια η αστική κυβέρνηση - που υποτίθεται πως τα υπερασπίζει - να καταπατεί τόσο ωμα και αυθαίρετα.

Η μάχη αυτή θα κερδιθεί μόνο με την αγωνιστική κινητοποίηση όλων των εργαζομένων. Σοβαρό ρόλο σ' αυτή την κινητοποίηση πρέπει να διαδραματίσουν τα μέλη του ΑΚΕΛ, μια και το κόμμα τους δεν έχει ακόμα πάρει θέση πάνω στο θέμα. Γιατί στην ουσία η επίθεση της δεξιάς κυβέρνησης Κυπριανού στοχεύει στη φήμωση κάθε αριστερης αντιπολι-

τευτικής φωνής. Οι Ακελιστές σύντροφοι - που γνωρίζουν πολύ καλά το χειρισμό που τυγχάνουν στις κρατικές υπηρεσίες - πρέπει υπερασπίζοντας το Σέρτη να απαιτήσουν τον τερματισμό από την ηγεσία τους κάθε υποστήριξης προς την ψευτοφιλελεύθερη κυβέρνηση Κυπριανού. Οι Εδεκίτες με τη σειρά τους πρέπει να μην επιτρέψουν ξανά τη συμμαχία της ΕΔΕΚ με τους αστούς - που σε περιόδους πολιτικής και οικονομικής κρίσης δείχνουν το πραγματικό τους πρόσωπο.

Η τρομοκρατία δεν πρέπει να περάσει. Η Κυβέρνηση Κυπριανού του 19% δεν έχει καμία λαϊκή βάση για να στηρίξει τέτοιες αυθαιρέσεις. Κι οι παλληκαρισμοί της θα σπάσουν σαν σαπυρόφουσα μπροστα σε μια ενωμένη μαζική, αγωνιστική κινητοποίηση.

ΜΕΘΟΔΕΥΕΤΑΙ ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΗ

Συνέχεια από την 1η

Ενω, δηλαδή, μέχρι πριν από τέσσερις μέρες ο Κυπριακός τύπος μιλούσε απλώς για δι-αβουλεύσεις ανάμεσα στους Μητσοτάκη, Ρολάνδη Τουρκμεν, Βαλντχάιμ και Μπαρθόλομυ, σήμερα μιλά για ομοφωνία των 5 σε σχέση με το «άγραφο» σχέδιο Βαλντχάιμ. Αυτό βγαίνει κύρια από ομιλία του Μητσοτάκη στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ στην οποία άφησε να νοηθεί πως είχε επέλθει τελική συμφωνία. Σημαντικό είναι πως λεπτομέρειες της συμφωνίας αποκρύπτονται επισταμένα. Σε συνέντευξη τύπου ο Μητσοτάκης δήλωσε πως η στάση της Τουρκίας πάνω στο θέμα είναι θετική. Σε ερώτηση για το τι ακριβώς σημαίνει θετική στάση της Τουρκίας απέφυγε ν' απαντήσει επαναλαμβάνοντας απλώς πως είναι πεπεισμένος πως η Τουρκική στάση είναι θετική.

Οι εξελίξεις αυτές οδήγησαν σε ποικίλες αντιδράσεις από διάφορες πλευρές. Ο Κυπριανός έπευσε να δηλώσει από την Αυστραλία, όπου βρίσκεται τώρα, πως δεν είναι δεσμευμένος από τίποτα. Η πραγματικότητα όμως - αν πραγματικά έχει επιτευχθεί συμφωνία - είναι πως φτάνοντας στη Νέα Υόρκη στις 12 Οκτωβρίου ο Κυπριανός θα βρεθεί μπροστα σε τετελεσμένα, έχοντας την εκλογή του να αποδεχθεί ή να απορρίψει τα συμφωνηθέντα. Στην Ελλάδα, ο Πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ κατάκρινε την ιδιαίτερα έντονη δραστηριότητα που ανέπτυξε ο Μητσοτάκης πάνω στο θέμα, στη βάση του ότι η τωρινή ελληνική κυβέρνηση είναι υπηρέσιακου χαρακτήρα, και σαν τέτοια δεν δικαιούται να δεσμεύσει την μελλοντική εκλεγμένη κυβέρνηση με την υπογραφή συμφωνιών.

Σε απάντηση, χαρακτηριστική απολογητικής στάσης, ο Ράλλης της Νέας Δημοκρατίας δήλωσε πως η Ελληνική κυβέρνηση δεν μπορεί παρα να δεχτεί οτιδήποτε αποφασίσει η Ελληνοκυπριακή πλευρά - αποκρύπτοντας έτσι το ότι ο κύριος τροχός κίνησης των τελευταίων εξελίξεων στο Κυπριακό ήταν ο ίδιος ο Έλληνας υπουργός εξωτερικών, Μητσοτάκης.

Κάτω από διαφορετικές συνθήκες η εξεύρεση λύσης στη βάση των ιδεών Βαλντχάιμ θα ήταν μια απομακρυσμένη πιθανότητα. Η Ελληνοκυπριακή αστική τάξη δεν μπορεί να είναι καθόλου ικανοποιημένη από τις νέες προτάσεις γιατί ιδιαίτερα πάνω στο συνταγματικό δεν διαφέρουν ουσιαστικά από τις τουρκοκυπριακές προτάσεις της 5ης Αυγούστου. Ούτε και η Τουρκοκυπριακή αστική τάξη μπορεί να είναι ευχαριστημένη γιατί ενώ έλεγχε το 39% του Κυπριακού εδάφους θα πέσει στο 28%. Ο παράγοντας όμως ο οποίος σπρώχνει τα πράγματα αυτή την περίοδο είναι η επερχόμενη εκλογή του ΠΑΣΟΚ στην Ελληνική εξουσία. Αυτή η προοπτική είναι φυσικό να τρομάζει όχι μόνο την ελληνική δεξιά αλλά και την Κυπριακή, Τουρκική και Αμερικανική κυβέρνηση. Ο Παπαντρέου κρατεί μια πολύ «σκληρή» στάση απέναντι στην Τουρκία οσον αφορά τις εθνικιστικές της αξιώσεις, και πάνω στο Κυπριακό, συγκεκριμένα, δήλωσε πως δεν δέχεται συνομιλίες κάτω από την απειλή κατοχικών στρατευμάτων. Αν ο Παπαντρέου κράτησε αυτή του την δεσμευση απέναντι στον Ελληνικό λαό, η περίπτωση εξεύρεσης λύσης στο πρό-

βλημα αναστέλλεται επ' αόριστο. Δεν υπάρχει βέβαια καμία εγγύηση ότι ο Παπαντρέου θα κρατήσει την υπόσχεση του. Ακόμα κι αν υπαναχωρήσει όμως, θα χρειαστεί ένα σχετικά μακρύ χρονικό διάστημα για να μπορέσει να το κάνει, και όπως και νάχει το πράγμα, η γνωστή για την αδιαλλαξία της Τουρκίας θα έχει να αντιμετωπίσει πια μια «αδιάλλακτη» Ελλάδα.

Η προσπάθεια λοιπόν είναι να δεσμευθεί η επόμενη Ελληνική κυβέρνηση με βάσεις για τη λύση του Κυπριακού τοποθετημένες από τη Δεξιά. Σ' αυτή την προσπάθεια η Κυπριακή Αριστερά πρέπει να ανπταχθεί μ' όλες της τις δυνάμεις. Η ΕΔΕΚ έχει αντιδράσει σωστά, καταδικάζοντας την όλη προσπάθεια που γίνεται δίχως να δίνεται κανένα λογαριασμό στον Κυπριακό λαό. Το ΑΚΕΛ τηρεί στάση αναμονής παρ' όλο που έχει δεχτεί ανοικτά μέσα από τη «Χαραυγή» ότι το σχέδιο είναι Αμερικανόπνευστο και ο Μητσοτάκης ένας από τους πρωταγωνιστές. Μια δυναμική αντίδραση του ΑΚΕΛ πάνω στο θέμα είναι αρκετή για να σταματήσει τη διαδικασία στη Νέα Υόρκη. Αν τελικά υπογραφούν οι βάσεις για την διζωνική ομοσπονδία, η Ακελική ηγεσία θα είναι ιστορικά συνυπεύθυνη στο ξέπυλμα της Κύπρου από τη Δεξιά.

ΟΜΗΡΟΣ ΠΑΝΤΗΣ

ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ;

συνέχεια από 7

ωνίας άρχισαν να προπαγανδίζουν ενάντια στους Άραβες. Μ' αφορμή τη τρομοκρατική ενέργεια εναντίον ταξιδιωτικού γραφείου, απογευματινή εφημερίδα δημοσίευσε ότι «υπόπτοι» Άραβες θα απελαθούν μαζικά προετοιμάζοντας έτσι ιδεολογική κάλυψη σε μαζικές απελάσεις Αράβων, δήθεν υπόπτων.

Η όλη πολιτική της κυβερνήσεως στο ζήτημα γίνεται κωμικοτραγική όταν παραλληλιστεί με τις ενέργειες της για μη απέλαση Κυπρίων προσφύγων από την Αγγλία. Η ρατσιστική αυτή πολιτική της Αγγλικής κυ-

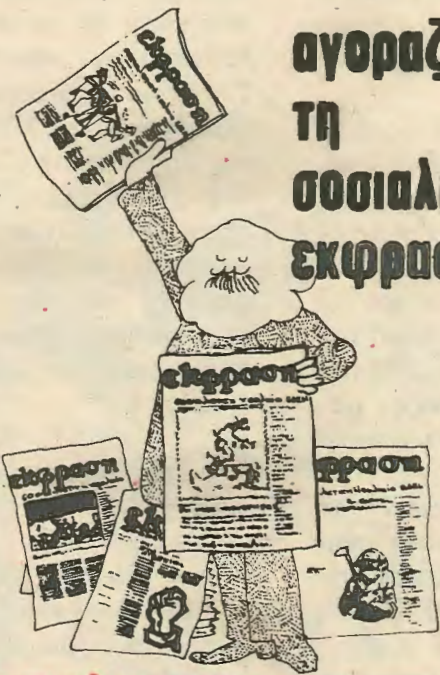
βέρνησης βασίζεται φυσικά πάνω στα γνώστα, δεν υπάρχει δουλειά, δεν μπορούμε να επωμιζώμαστε τις δυσκολίες άλλων, τάση προς εγκληματικότητα (αφού πρόκειται για Αφράγκους) κ.λ.π. Η ρατσιστική πολιτική της Κυπριακής κυβερνήσεως βασίζεται πάνω στα ίδια κριτήρια. Οι αστοί είναι παντού ίδιοι. Όμως είναι κρίμα ν' αφηνόμαστε σε μια τέτοια πολιτική τη στιγμή που μια τεράστια μάζα Κυπρίων υποφέρει από το ρατσισμό. Το ότι τα κρούσματα «αντι-τροικοσμοικου» ρατσισμού είναι λίγα συγκρίνεται στο μικρο αριθμό των Αράβων και

αφρικάνων στο τόπο μας. Η όλη πολιτική της κυβερνήσεως στο ζήτημα είναι εξ' ίσου ρατσιστική μ' αυτήν της αγγλικής κυβέρνησης εναντίον των Κυπρίων.

Υ.Σ. Η όλη σχέση της Ε/Κυπριακής κοινότητας με την Τ/Κυπριακή πριν από την εισβολή ήταν παρεμφερής προς τον ρατσισμό. Το θέμα είναι πιο ειδικό και ταυτόχρονα πολύ πιο πλατύ γιατί σχετίζεται μ' ένα σωρό άλλους παράγοντες.

Το γεγονός ότι δεν ασχολούμαι μ' αυτό τώρα, δεν σημαίνει ότι θέλω να του μειώσω τη σπουδαιότητα.

ΚΩΣΤΗΣ ΑΧΝΙΩΤΗΣ

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική

εκφραση

Η Σοσιαλιστική Έκφραση διατίθεται στα Γραφεία της :
Σ.Ε. Θεοκρίτου 6Ε Λευκωσία και στα περίπτερα.
Τηλ. 61553

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία
ΤΙΜΗ 75 μιλς
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο: 24 φύλλα
Εσωτερικό: £2.600
Εξωτερικό:
Ελλάδα: £4.500
Ευρώπη: £5.100
Αμερική: £6.500